

РОДОВО

НАЦИОНАЛЕН
СЕДМИЧНИК

ИМЕННИЕ

Година III, Брой 34 (95)
20.VIII.-26.VIII.2007

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

„Ще дойде на света най-старото учение.“ /Ванга/

„Ще се изменим, ако искаме да се изменим. Ако не искаме, никоя сила не е в състояние да ни измени. То не е механичен, а абсолютно свободен процес.“ /Петър Дънов/

ИЗЛИЗА

ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

цена 0.50 лв.

РОДОВО ИМЕННИЕ - къща с двор с площ от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), включваща домашните и горските животни по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семействата и води до независимост от менажистите се социални и политически системи за поколения напред.

Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложените и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие човеци. С всяка изминала година Родовото именование увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

ОБРЪЩЕНИЕ до ГРАЖДАНИТЕ на София, България и Света

В подкрепа на инициативата на д-р Масару Емото за Мир и Спасение на Планетата и Човечеството, започнала на 17.07.2007 г. в планината Рила, България.

Предлагаме ДА БЪДЕ ПОСТРОЕН Храм - Светилище на Водата

За основен символ избираме кристала на Водата за думата

БЪЛГАРИЯ

В който са вписани сърце и ръце в молитва

Очакваме вашите мнения и предложения относно мястото на построяване, архитектурата и финансирането на проекта, както и всичко, свързано с реализацията на идеята ни.

За контакти: GSM 0898914 811 - отец Георги, свещеник в параклиса пред НДК
e-mail: vodata_hrnam@abv.bg,
Интернет сайт: www.vodata_hrnam.com

Инициативен комитет:

1. Живко Желев - председател на Единение "ДЕН"
2. Отец Георги Спасов - свещеник в параклиса пред НДК
3. Саша Тодорова - поетеса и художничка
4. Румяна Ковачева - журналист
5. Челестина Сербезова - бизнес дама

Почетни членове:

1. Д-р Масару Емото
2. Проф. А. Антонов
3. Никола Гугов - поет орфеист

03 август 2007 г.

Кристал на водата за думата **България**

В центъра му е оформено **сърце**, Над него чаша с обгърнали я **ръце в молитва**, а седемте върха на кристала напомнят за **седемълчната звезда** - символ на древните българи

Вече излезе на книжния пазар тринадесетата книга от „Библиотека Анастасия“ на Издателска къща „Новата цивилизация“ - „Петър Димков - добре познатият... непознат“ - биографична книга за народния лечител и духовен учител Петър Димков с автор изтъкнатият журналист и историк Николай Кафтанджиев.

Може да поръчате книгата на телефони: 02/962 16 87, 088/869 33 59, както и на e-mail: rodimenie@abv.bg

РОДОВИТЕ ИМЕННИЯ И КРАЯТ НА СВЕТА. 2012 - ГРАНИЧНА ГОДИНА

Лекция, изнесена от Атанас Панчев на Единадесетия международен симпозиум „Сегем Рилски езера“, 16-21 август 2007 г.

Ще започна с едно пророчество на Ванга, дадено в книгата "Ванга и последното време" на нейната племенница Красимира Стоянова, страница 246:

"Всичко ще се разтопи като лед, само едно нещо ще остане незасегнато - славата на Владимир, славата на Русия. Никой не може да спре Русия. Не само ще се съхрани, но и ще стане господар на света. "Господар" - това е духовният подем и превъзходството на "старата" Русия."

На стр. 10-11

Д-р Дориян
АЛЕКСАНДРОВ

Тракийските гробници и храмове са единствените почти

ТРАКИЙСКИТЕ МОГИЛИ, СВЕТИЛИЩА И ХРАМОВЕ

Религия, митове и култове при траките

изцяло запазени представители на монументалната култова архитектура в Тракия от Античността. Почти всички те се намират засипани в надгробни могили и по този начин са били съхранени до днес (10). На територията на България има над 60 хиляди такива тракийски могили, от ко-

ито са проучени едва около 1000. Аналогични на тракийските могили и гробници се откриват също в Северното Причерноморие, край Кавказ, в Мала и Средна Азия. Най-голямо струпване обаче имаме в България, което показва къде е центърът на тази култура. Независимо, че ед-

на част от тези гробници са ограбени (както в миналото, така и днес) от иманяри и мародери, все още в тракийските могили се крият много тайни, в тях се съдържат несметни съкровища, които чакат своя час и звездни мигове за откривателите и науката.

На стр. 12-13

Към жреците

Жреци, тук и сега
Ви подавам ръка.
Обичам Ви, защото и аз,
и Вие, сме част от света.

За да стане общото спасение,
са нужни прошка и любов.
Не искам отмъщение.
Търся помирение.

Създали сте чудовище.
Не можем да го спрем
без опрощение и единение.
Няма никакво друго решение.

Да си простим, да се презърнем
и заедно света да преобърнем.
Звяра как да победим знаете добре;
та нали Вие отгледахте го от дете.

Тоз звяр система се нарича.
Безмилостно горите си ни кара да сечем.
Всичко живо на изго тя обрича,
а непокорните на смърт.

Едничък начин има системата да победим.
С обич и търпение да я променим.
Използваме ли нейните похвати,
просто ще я увековечим.

ИВАН ТОДОРОВ

БЪДИ ЧОВЕК

ИВАН ТОДОРОВ

Бъди Човек! А не биоробот в панелка тясна или луксозен мезонет.

Бъди Човек, а не заспало винтче в бездушната система!

Усещаш ли безумието на начина, по който живееш? Чувстваш ли Се истински щастлив? Истински

свободен ли си? Чуваш ли истинския Си вътрешен глас? Познаваш ли истинското Си Себе или го бъркаш със Своето его? И можеш ли да отличиш вселенските правила за щастие от условностите на суперегото - общоприети нагласи и начини за мислене, които Те зомбират и предопределят Твоето поведение?

На стр. 7

В каталога на
РП нашият
номер е

618

СЪТВОРЕНИЕ - ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗНА ОТ АНАСТАСИЯ

СЪБУЖДАНЕ НА МОГЪЩИЯ ДУХ НА БЪЛГАРИТЕ

"Добре би било, ако в уговорен час, например в шест сутринта, се събудат много хора и мислят поне петнадесет минути за нещо добро. Не е важно конкретно за какво, важното е да са светли мисли. Може да се мисли за децата, за тези, които обичаш, и още да се помисли за това, как да се направи, че на всички да им е добре. И колкото повече хора постъпват така, толкова по-бързо отговорът ще се появи. Времеви пояси на Земята са различни, тя се върти, но образите, създадени от светлите мисли на тези хора, ще се слезат в единен ярък и наситен образ на осъзнатост. **Едновременното мислене за нещо светло усилва способността на всекиго и то многократно.**"

Владимир Мегре, "Анастасия" II книга

- Аз не се страхувам. По-добре ми кажи, Анастасия, какви са тези машини, които бръмчат тук? За какво са?

- Всяка от тези яйцевидни машини е завод. Те произвеждат така интересуващите те летящи "чинии".

- А кой обслужва, кой управлява тези заводи?

- Никой. Те са програмирани изначално за производството на определено изделие. По тръбите, които отиват в недрата, се всмуква необходимата и в нужното количество суровина. В неголеми камери се извършва топене, щамповане, после сглобяване и навън излиза напълно готово изделие. Такъв завод е много по-рационален от всеки един земен. Отпадъци от неговата работа почти няма. Не е нужно да се занимават с транспортиране на суровина от далечни места. Не е нужно да се пренасят до мястото на сглобяването отделните детайли. Целият процес на формирането на изделието се извършва на едно място.

- Потресаващо! Ето такава чудо ни трябва! А кой управлява новите летящи чинии? Видях, че те всички летят в една посока.

- Никой не ги управлява, те сами си летят към мястото на складиране.

- Невероятно! Направо като живо същество.

- Точно в това няма нищо невероятно, даже за земните технологии. Нали на Земята също има безпилотни самолети и ракети.

- Но тях все пак ги управляват хора от Земята.

- Отдавна вече на Земята има и такива ракети, които са програмирани от по-рано към определена цел. Достатъчно е да се натисне копчето "старт" и ракетата сама стартира и лети към определена цел.

- Може и да има. И наистина какво съм се зачудил тук.

- Ако се замислиш, може и да не се чудиш много. Само че в сравнение със земните технологии тук има значителен прогрес. Тези заводи, Владимир, са многофункционални. Те могат да произвеждат много неща - от хранителни продукти до мощни оръжия.

- А от какво се правят хранителните продукти? Тук нищо не расте.

- Всичко има в недрата. Необходимите сокове при нужда от недрата ще отбере машината, ще ги пресова в гранули. В тези гранули има всички вещества, необходими за жизненото обезпечаване на плътта.

- А с какво самата тази чудесия се храни, електроенергия кой й подава? Не се виждат никакви проводници.

- Тя и енергия сама за себе си изработва, използвайки всичко обкръжаващо.

- Виж ти каква е умна! По-умна от човека.

- Съвсем не е по-умна от човека. Това е просто машина. Тя се подчинява на зададена ѝ програма. Много е лесно да бъде програмирана. Искаш ли да ти покажа как се прави това?

- Покажи ми.

- Хайде да се преместим по-близо до нея.

Ние стояхме на метър от туловището на огромния като девететажно здание механизъм. По-ясно се чуваше неговото пукане. Множество гъвкави като пипала тръби отиваха в недрата и помръдваха. Повърхността не беше съвсем гладка. Видях обкръжност, примерно с диаметър около метър, гъсто покрита с тънки като косъмчета проводници. Те помръдваха, всеки сам за себе си.

- Това е антена на сканиращо устройство. Тя улавя електроимпулсите на мозъка, който се използва за съставяне на програмата, способна да изпълни получената задача. Ако твоят мозък моделира някаква вещ, машината ще трябва да я произведе.

- Всякаква вещ?

- Всякаква, която би могъл детайлно да си представиш. Сякаш я строиш с мислите си.

- И автомобил всякакъв?

- Разбира се.

- И мога да опитам още сега?

- Да. Премести се по-близо до приемника и отначало мислено застави неговата антена да се обърне към теб с косъмчетата си. Щом това стане, започни да си представяш желаното.

Аз стоях до косместата антена и изгаряйки от любопитство, мислено, както каза Анастасия, желях всички косъмчета да ме слушат. И те отначало се обърнаха към мен, после всички, ситно трепкайки, насочиха своите краища към моята невидима глава и замръха. Сега трябваше да си представя някаква вещ. Не знам защо започнах да си представям автомобил "Жигули" модел седем - колата, която имах в Новосибирск. Всичко в детайли се опитвах да си представя: стъклото, цвета и даже номера. Всичко дълго си представях. Когато ми омръзна, се отдалечих от антената. Грамадната машина забръмча по-силно от обичайното.

- Ще се наложи да изчакаме - обясни Анастасия, - сега тя демонтира недоправеното изделие и съставя програма за изпълнение на твоя замисъл.

- И дълго ли трябва да чакаме?

- Мисля, че не много.

Ние се приближихме до другите машини. Когато разглеждах разноцветните камъни под краката си, гласът на Анастасия съобщи:

- Мисля, че изготвянето на помисленото от теб е завършено. Хайде да видим как се е справила със задачата.

- Преместихме се до познатата машина и зачакахме. След известно време вратите ѝ се отвориха и по гладката стълба на почвата се спусна "Жигули". Но до красотата на земния автомобил уродът, който стоеше пред мен, беше много далеч. Първо, имаше само една врата. Врата само от страната на шофьорската седалка. Вместо задни седалки - някакви намотани проводници и парчета гума. Заобиколих изделието. Не можеше да се нарече автомобил.

От дясната страна нямаше две колелета. Преден номер, както и бампер, също нямаше. Капотът изглежда не се отваряше - той беше едно цяло с каросерията. Ами, изобщо, не автомобил беше изработил този уникален завод, а някаква карикатура с неясно предназначение.

И аз казах:

- Ама че изделие произведе извънземното предприятие. За такава нещо всички конструктори и инженери от земно предприятие могат да ги уволнят.

В отговор се раздаде смехът на Анастасия, а после чух гласът ѝ:

- Разбира се, че могат да ги уволнят. Но нали главният конструктор в този случай си ти, Владимир, и виждаш плода на твоята конструкция.

- Аз исках нормален съвременен автомобил, а тя виж какво изплю.

- Да искаш не е достатъчно. Нужно беше да си представиш всичко до най-дребните детайли. Ти дори врата за пътниците не моделира в своето въображение, само една врата за себе си измисли. И колела само от своята страна си представи. От другата страна те домързя да направиш колела. Мисля, че ти и за двигателя не се сети.

- Не помислих.

- Значи, няма в твоята конструкция двигател. Защо тогава се обиждаш на производителя, ако сам си му задал такава недовършена програма?

Изведнъж аз видях или почувствах приближаването на три летателни апарата. "Трябва да се омитаем" - мярна се мисъл, но гласът на Анастасия ме успокои.

- Те няма да ни забележат и няма да ни почувстват, Владимир. При тях постъпи информация за отклонение в работата на завода. Сега сигурно ще започнат да търсят причината. Можем спокойно да наблюдаваме живите обитатели на тази планета.

- От трите неголеми летателни апарата излязоха петима извънземни... Те бяха много подобни на земните хора. Не просто подобни, а всичко при тях беше както при земните хора. Бяха добре сложени. Никакво изгърбване, изправено и гордо атлетичните им тела държаха красиви глави. И коси имаха на главите си, и вежди на лицето, а единият имаше и мустаци, внимателно подстригани. Облечени бяха в плътно прилягащи на тялото тънки разноцветни комбинезони.

Извънземните се приближиха към направения от техния завод автомобил или по-точно - подобие на земен автомобил. Стояха до него и мълчехи, без емоции го гледаха. "Сигурно съобразяват", помислих аз.

От групата на стоящите се отдели най-младият на вид, русокос извънземен и се приближи към вратата на автомобила, опита се да я отвори. Вратата не поддаде. Сигурно ключалката заяде. По-нататъшните му действия бяха съвсем земни и това ми хареса много. Русокосият удари с длан по вратата около ключалката, по силно дръпна дръжката и вратата се отвори. Той седна на шофьорската седалка, хвана кормилото и започна внимателно да разглежда приборите на панела.

"Юнак - помислих аз, - умник". И в потвърждение на своето заключение чух гласа на Анастасия:

- Това е много голям по техните мерки учен, Владимир. При него много бързо и рационално работи мисълта в техническо направление. Освен това, той изучава бита на няколко планети - и на Земята в това число. И името му е подобно на земните - Аркаан се казва.

- А защо на лицето му няма учудване от това, което заводът им е произвел не както трябва?

- Чувства, емоции обитателите на тази планета почти нямат. Техният ум работи рационално и гладко, без да се подлага на емоционални изблици или отклонения от набелязаната цел.

- Русокосият излезе от колата, издаде звуци, подобни на Морзовата азбука. От групата извънземни се отдели един възрастен, застана до косматата антена, до която по-рано аз стоях. После всички седнаха в своите апарати и изчезнаха.

"СЪТВОРЕНИЕ"
Владимир МЕГРЕ
Превод М. Дончева

В Индия, Тибет, Китай съществуването на тайнствено и могъщо Хималайско братство на Учителите се счита за неоспорим факт. Те напътстват еволюцията на човечеството, като при това не се месят в неговата карма. Основата на нашата планета Ядрото на космическото съзнание (Шамбала), Великите учители (Махатмите) го направиха източник на всички знания. Тези знания се предават на човечеството чрез Посланици - Вестоносци.

В първата четвърт на 19-ти век в Тибет (тогава все още незаразен както сега от европейските пороци като пиянство, подкупи, магьосничество), в Ламаитския манастир Галаринг Шо, близо до Шигацзе, намиращ се на границата между Тибет и Китай, Учителите обсъждат въпроса, дали е необходимо да се изпрати Посланик на хората от Запада. Нито един по-рано предприет опит да се развие у европейците способността да възприемат древното съкровено учение - учението за невидимата страна на природата, за истинското зараждане и развитие на Космоса, Земята и човечеството, не е бил успешен. Гордостта, скептицизмът, инатът, егоизмът и грубите наслади не са позволили на съзнанията, сковани от низшата природа, да се разширят и да приемат света от гледната точка на висшите надличностни стремежи, в единството на видимата и невидима за човешкото око природа, в единството на всичко съществуващо. Почти единодушно Мъдреците на Шамбала стигат до решението: няма за какво вече да се изпраща Вестоносец в Запада. И само два гласа са били против. Това са Учителят Мория - сегашният Владика на Шамбала (той някога е строил Града на Златните Порти в Атлантида, носил е имената на Кришна, Моисей, Соломон, Ориген, Акбар Велики, Св. Сергей Радонежки...) и Учителят Куг Хуми (чиято теорема за правоъгълния триъгълник знае всеки ученик). Те поели върху себе си цялата отговорност за Вестоносеца, когато фактически изпращали на разкъсване.

Ето, през 1831 г. в Русия, в обхващаната от холера Екатеринослав, една нежна и слаба жена, чието родословно дърво стига до великите князе Дългоруки, в нощта на 30 юли ражда крехко момиченце - Елена Блаватска. На 17 г. Елена напуска родината си, за да обиколи 3 пъти земното кълбо и да надникне в света на тайните.

Тя първа донася в Европа светлата вест за Махатмите. Става основателка на Световното теософско общество. За няколко месеца написва 1400 страници на "Разбулената Изида". За първи път обнародва откъси на най-древната книга на Учителите - "Книгата на Златните Правила". Дава "Ключ към Теософията". В безбройните си разкази и очерци в занимателна форма разказва за съкровените тайни на природата и човека.

Научно-литературното наследство на Елена Блаватска се състои от 90 тома, главните от които са "Тайната доктрина" - фундамент на идващото хилядолетие, "Разбулената Изида", която за-

ЕЛЕНА БЛАВАТСКА

почва с посочването на една "древна книга". Тази книга е първоизточникът, по който са съставени много от томове на Киути. Тя е написана на Сензар - таен свещен език. Божествените същества са я диктували на Синиците на светлината в Централна Азия в самото начало на нашата пета раса. Било е време, когато Сензар са знаели всички посветени и когато предците на толтеките са го разбирали също толкова добре, както изчезналите жители на Атлантида (четвъртата коренна раса), които на свой ред са го получили от мъдреците на третата раса - Манушите, наследили го от Девите на втората и първата раса.

Елена Ръорих: "Учителите ми казваха, че тя (Елена Блаватска) е била най-добрата от всички, на които е можело да се разчита. У тях тя предизвикала особено доверие, защото била готова да рискува всичко и да понесе всякакви трудности. Владееща повече от всеки друг различните психически сили, движена от изключителен ентузиазъм, неугържимо стремяща се към своята цел, физически много издръжлива - тя била за тях най-подходящият, макар и не винаги послушен и уравновесен посредник. Друг човек може би щеше да допусне по-малко грешки в литературните трудове, но той пък не би издръжал (подобно на нея) този 17 годишен напрегнат труд и поне десет години по-рано би напуснал своето тяло. И тогава твърде много неща биха останали неизвестни за света".

Елена Блаватска: "Когато пишеш "Изида", това ми се удаваше толкова лесно, че не беше труд, а истинско удоволствие. Защо трябва да ме хвалят тогава? Когато ми кажат да пиша, аз се подчинявам и мога лесно да пиша почти за всичко - за метафизика, психология, философия на древните религии, зоология, естествени науки и много други. Никога не си задавам въпроса: Мога ли да пиша за това? Или: Ще се справя ли с тази задача? Просто сядам и пиша. Защо? Защото онзи, който знае всичко, ми дик-

тува... Моят Учител, а понякога и други, които познавам от предишните ми пътешествия..."

"Какво ние с теб знаем за метафизиката, за древните философи и религии, за психологията и за разните други премъдрости? Нали заедно учехме, само че ти много по-добре от мен... А сега виж за какви неща пиша и какви хора - професори и учени, ги четат и се възхищават. Разтвори "Изида" на коя да е страница и се увери сама. Колкото до мен, аз казвам Истината - Учителя ми разказва и показва всичко, за което пиша. Пред погледа ми преминават картини, древни ръкописи, дати - от мен се иска единствено да го отразя върху хартия и аз пиша толкова леко, че това не е труд, а огромно удоволствие."

"Незабравима нощ! Велика нощ, след като прекарах цял месец в Рамсгит, 12 август (31 юли по стария руски календар) моят рожден ден - тогава навърших 20 г. Аз срещнах М, Учителя от моите сънища!"

"Като се започне с първата ни среща през 1851 г., когато за първи път видях Учителя във физическо тяло, аз никога не съм се съмнявала в Него. Само доверието обаче за Него не е достатъчно. Преди душата да може да застане пред Учителя, ходилата и трябва да бъдат умити с кръвта на сърцето."

"Аз винаги познавам Учителя и често разговарям с него, без дори да го виждам. Как става така, че той ме чува където и да съм, а аз също чувам неговия глас през морета и океани по двадесет пъти на ден? Не мога да си обясня, но това е факт. Само благодарение на него аз съм силна, без него съм нищо."

"Имената на "Махатмите" не бяха известни по онова време, знаеха ги само в Индия. Както и да ги наричат - Розенкройцери, Кабалисти, Йоги, всички те са Агенти - мълаливи, тайнствени, уединени, пазещи тайната и доверяващи се на малко хора (както и аз), доказващи в течение на седем-десет години своята абсолютна преданост, запазващи безмълвие дори и пред смъртна заплаха. Аз изпълних техните изисквания и станах това, което съм... Всичко, което ми беше разрешено да кажа, е истина. Близо до Хималаите съществува многонационален център на Агентите. Таши Лама ги

познава и те действат заедно. Някои са пряко свързани с тях, но повечето от средните ламы не ги познават поради невежеството си. Моят Учител и К.Х., а също и други, които познавам лично, се намират именно там. Те са свързани с Агентите на Египет и даже на Европа."

"Учителят ме изпрати в Съединените щати, поставяйки ми задачата да направя всичко, за да прекратя некроманцията и неосъзнатата черна магия на спиритистите. Трябваше да се срещна лично с всеки от вас и да изменя начина ви на мислене, което и направих. Дружеството беше създадено и постепенно в него се утвърдиха началата на Тайната доктрина - най-древната школа по Окултна философия, която в миналото е реформирана от Гаутама Буда. Това учение не можеше да се предаде за кратко време. То трябваше да се влива капка по капка."

Съветите и предупрежденията, дадени от Елена Блаватска през 19-ти век, звучат със същата настоячивост, тревога, сила и в началото на 21-ви:

"Искам по най-убедителен начин да отклоня всеки ученик от каквото и да било прилагане на хатхайогически упражнения, защото той напълно ще разруши себе си или ще се отдалечи много назад и да възстанови своето предишно положение в това възпльщение ще му бъде почти невъзможно."

"Пазете се ви казвам."
"Помнете, нищо не изчезва безследно в природата; затова никога не произнасяйте, даже не мислете за това, което не бихте пожелали впоследствие да намерите отпечатано на скрижалите на вечността."

"Ако човечеството би се върнало към своите усециания и вместо да гледа в облаците, където няма нищо освен мъгла, би погледнало под краката си - колко по-щастливо би било то! Сто пъти по-добре ще е за него, ако немаше никаква друга религия, освен чиста нееготистична филантропия - колективна и индивидуална любов към човечеството."

"Възлюби своя брат и своя ближък, както самия себе си" и "не прави на другите това, което не би желал да правят на тебе" - тези думи са били казани не само през 1 век на християнската ера, но и 640 години преди Христос от Конфуций, както сега е доказано, и именно на това златно правило се основава щастието на човечеството."

СЪОБЩЕНИЕ

Скъпи приятели и читатели на в-к "Родово именуе",

С радост ви уведомяваме, че вече разполагаме с шанс на най-големия книжен пазар в столицата - ппощад "Славейков". На него вие можете да намерите всички книги на "Издавателска къща Новата цивилизация", цялата поредица на "Звънтящите кедри на Русия" на Владимир Мегре, както и последните броеве на вашия любим вестник "Родово именуе". Заповядайте на шанс N 14 /срещу градската библиотека/ всеки ден от 9.30 до 19.00 часа.

Издавател на в-к "Родово именуе"
Атанас Панчев

ИСТОРИЯ НА ПЪТУВАНИЯТА НА СКАРМЕНТАДО

ВОЛТЕР
1747 г.

Аз съм роден в град Кандия в 1600 г. Баща ми беше управител на града. Спомням си, че един посредствен поет, наричан Иро, който беше немалко тъп, написа лоши стихове в моя възхвала и в тях изкарваше, че произлизам по права линия от цар Минос; но баща ми попадна в немилост и поетът написа други стихове, в които вече произлизах от Пасифая и нейния любовник. Много зъл човек беше този Иро и при това - най-скупният негодник в целия остров.

На петнайсетгодишна възраст баща ми ме изпрати да уча в Рим. Пристигнах с надеждата да науча всички истини, защото дотогава, според обичаите на този свят, които се спазват от Китай до Алпите, ми бяха преподавали обратното. Монсеньор Профондо, до когото имах препоръчителни писма, беше особен човек и един от най-страшните учени, които някога е имало на света. Той искаше да ми преподава категориите на Аристотел и без малко не ме постави в категорията на своите "любимци" - едва се отървах. В Рим видях шестивия, заклинания и няколко грабежа. Казвах, но това беше съвършено невярно, че сеньора Олимпия, една извънредно благоразумна личност, продавала много неща, които съвсем не бива да се продават. Аз бях тогава на възраст, на която всичко това ми изглеждаше много забавно. На една млада дама с много благи нрави, която се наричаше сеньора Фатело, ѝ хрумна да ме залюби. Тя беше ухажвана от преподобния отец Поанярдини и от преподобния отец Аконити, млад човек, обречен на един несъществуващ орден. Дамата ги помири, като ми подари благоволенieto си, но същевременно се излага на опасност да бъде отлъчен от църквата и отровен. Заминах си твърде доволен от архитектурата на "Свети Петър".

Пътувах из Франция; това беше времето на царуването на Луи Справедливи. Първото нещо, което ме запиташа в тази страна, беше дали желая да закуся един къс от маршал д'Анкр; народът току-що беше изпекъл месото му, което раздаваха доста евтино на всички, желаещи да го опитат.

Тази държава беше непрекъснато жертва на граждански войни, понякога заради едно място в Съвета, понякога заради спор от две страници. В течение на повече от шейсет годи-

ни този огън - ту глеещ, ту буйно раздухан, опустошаваше тази прекрасна страна. Това именно бяха свободите на галиканската църква. "Уви - казвах си аз, - този народ е все пак благ по рождение - кой може да е изменил така неговия нрав? Той се шегува, а извършва Вартоломееви нощи. Блажено ще бъде времето, когато само ще се шегува."

Минах в Англия - същите спорове възбуждаха и там същия бяс. За доброто на църквата благочестиви католици били решили с едно буре барут да вдигнат във въздуха краля, кралското семейство и целия парламент и да освободят Англия от тези еретици. Показаха ми мястото, където блаженопочивщата кралица Мария, дъщеря на Хенри VIII, заповядала да изгорят повече от петстотин свои поданици. Един иберийски свещеник ме увери, че това било много благочестиво дело: първо, защото изгорените били англичани, и второ, защото те никога не вземали светена вода и не вярвали в дупката на свети Патрик. Той особено се учудваше, че кралица Мария още не е провъзгласена за светица, но се надяваше, че скоро ще бъде канонизирана, щом нейният племенник, кардиналт, намери малко свободно време.

Отидох в Холандия, където се надявах да намеря повече спокойствие при този флегматичен народ. Когато пристигнах в Хага, тъкмо режеха главата на един достопочтен старец. Това беше плешивата глава на министър-председателя Берневелд - човекът, който най-много бе служил за републиката. Изпълнен с жал, попитах какво престъпление е сторил и дали е извършил държавна измена.

- Извършил е нещо много по-лошо - отговори ми един проповедник с черен плащ, - той вярва, че човек може да бъде спасен и чрез добрите си дела, а не само чрез вярата си. Вие естествено разбирате, че

ако такива мнения се наложат, републиката не би могла да съществува и че са нужни строги закони, за да се премахнат тези възмутителни гадости.

Един дълбокомислен политик от тази страна ми каза с въздишка:

- Уви, господине, добрите времена няма да траят винаги. Само по една случайност народът ни проявява такава ревност във вярата - в основата си неговият характер е склонен към отвратителната догма на търпимостта и един ден тази догма ще се наложи - това ме кара да изтръпвам от ужас.

Що се отнася до мен, в очакване да настъпят пагубните времена на умереност и снизхождение, бързо напуснах тази страна, където строгостта на нравите не е смекчена от никакви развлечения, и се качих на един кораб, който заминаваше за Испания.

Дворът се намираще в Севиля, галеоните бяха пристигнали и от всичко се излъчваше изобилие и радост в най-хубавия сезон на годината. В дъното на една алея от портокалови и лимонени дървета видях нещо като огромна ограда, заобиколена с амфитеатрално наредени пейки, покрити със скъпоценни платове. Кралят, кралицата, инфантите и инфантите седяха под великолепен балдахин. Срещу августейшото семейство се намираще друг престол, но по висок. Казах на един от моите спътници:

- Освен ако този трон е запазен за бога, не виждам за какво друго би могъл да се използва.

Необмислените ми думи бяха чути от един важен испанец и ми струваха скъпо. Докато си въобразявах, че ще видим някакъв турнир или борба с бикове, великият инквизитор се появи на трона, откъдето благослови краля и народа.

След това дойде цяла войска от монаси, които маршируваха двама по двама - бели, черни, сиви, обути, боси, с бради, без

бради, с островърхи качулки, без качулки; след тях вървеше палачът. После видяхме около четиридесет души, заобиколени от стражи и грандове и облечени в чували, върху които бяха нарисувани дяволи и пламъци. Едни от тях бяха евреи, нежелатели да се отрекат напълно от Мойсей, други бяха християни, които се бяха оженили за своите кръстници или не се молеха на Богородицата от Атоша, или пък не искаха да се откажат от сухите си пари в полза на братята от ордена на свети Йероним. Монасите изпяха набожно много прекрасни молитви, след което всички грешници бяха изгорени на слаб огън. Това зрелище подеиства крайно назидателно на цялото кралство семейство.

Вечерта, тъкмо когато си лягах, при мен пристигнаха двама приближени на инквизицията, които водеха

поклоня на великия инквизитор - той беше възпитан човек и ме запита как ми е харесал неговият малък празник. Казах му, че беше чудесен, и след това настоях пред моите спътници да напуснем по-скоро тази страна, колкото и да е хубава. Те бяха имали време да се запознаят с всички велики неща, които испанците са направили за религията. Бяха прочели мемоарите на знаменития владика де Чапа, според когото излиза, че за да се покръстят неверниците в Америка, десет милиона от тях били изклани, изгорени или удавени. Сметнах, че този владика преувеличавал, но дори ако човек би намалил тези жертвоприношения на пет милиона жертви, все пак и това би било възхитително.

Жаждата за пътуване не ме оставяше на мира. Смятах да завърша обиколката си на Европа през Турция; и ние поехме този път. Бях твърдо решил да не изказвам вече мнението си за празниците, които ще видя.

- Тези турци - казах аз на моите спътници - са неверници, които още не са покръстени и следователно ще бъдат много по-жестоки от преподобните отци инквизитори. Нека пазим мълчание, когато бъдем при мохамеданите.

И така, аз отидох при турците. Бях особено изненадан да видя в Турция много повече християнски църкви, отколкото има в Кандия. Видях дори многобройни дружини монаси, на които позволяваха свободно да се молят на Богородицата и да кълнат Мохамед, едни на гръцки, други на латински, трети пък на арменски.

- Какви добри хора са турците! - провикнах се аз.

В Цариград гръцките и латинските християни бяха смъртни врагове, тези робби се преследваха едни други като кучета, които се хапят на улицата и се разделят, само когато господарите им грабнат тоягата. По това време великият везир покровителстваше гръците. Гръцкият патриарх ме обвини, че съм вечерял при латинския патриарх и бях осъден от общото събрание на Дивана на сто удара с тояга по петите, от които можах да се откупя, като заплатих петстотин секвини. На следния ден великият везир бе удушен. На още последния ден неговият приемник, който беше за партията на латинците и бе удушен два месеца по-късно, ме осъди на същата глоба, загдето съм вечерял с гръцкия патриарх. Бях поставен в тъжната необходи-

със себе си светата Хермандада. Те нежно ме разцелуваха и ме отведоха, без да ми кажат дума, в една много прохладна тъмница, мебелирана с нар и красиво разпятие. Останах там шест седмици, след което преподобният отец инквизитор изпрати човек да ме помоли да отида да поговоря с него. Той ме стиска известно време в обятията си с чисто бащинска обич, каза ми, че бил най-искрено огорчен, когато научил, че съм настанен така зле, но че всички апартаменти в дома били заети и че се надява друг път да бъде настанен по-удобно. След това сърдечно ме запита дали не зная защо се намирам тук. Казах на преподобния отец, че това е очевидно заради греховете ми.

- Така, скъпо чадо, а за какъв грях? Доверете ми се. Напразно измъчвах въображението си, не можах да отгатна. Той милостиво ме подсети.

Най-после си спомних за необмислените си думи. Отървах се с бичуване и глоба от трийсет хиляди реала. Заведоха ме да се

мост да не посещавам нито латинската, нито гръцката църква. За да се утеша, взех под наем една много красива черкезка, която беше най-нежната, когато човек останеше насаме с нея, и най-набожната, когато беше в джамията. Една нощ, изпаднала в сладкия възторг на любовта, тя ме прегърна и извика:

- Аллах, иллах, аллах!

Това са обредни думи на турците; аз помислих, че са думи на любов.

- Аллах, иллах, аллах! - извиках и аз съвсем нежно.

- О - каза ми тя, - хвала на милостивия бог. Вие сте турчин.

Аз й казах, че благославям бога, задето ми е дал сила, и си помислих, че съм извънредно щастлив. На сутринта имахт дойде да ме обреже и понеже му създадох известни затруднения, махленският кадия, един почтен човек, ми предложи да ме набие на кол. Спасих кожата и задника си с хиляда секвини и бързо избягах в Персия, решен да не ходя нито на гръцка, нито на латинска литургия в Турция и никога да не викам: "Аллах, иллах, аллах", когато се срещам с жена.

Когато пристигнах в Испахан, запитаха ме дали съм за черната овца или за бялата овца. Отговорих, че това ми е съвсем безразлично, стига месото да е крехко. Трябва да кажа, че партиите на бялата и на черната овца още разделят персийците. Сметнаха, че се подигравам и с двете партии, така че още при вратите на града се озовах заплетен в една опасна бъркотия и отново ми струва голяма сума

секвини, за да се отърва от овцете.

Стигнах чак до Китай заедно с един преводач, който ме уверяваше, че това било страната, където се живеело свободно и весело. Татарите бяха станали господари на Китай, след като покорили страната с огън и меч; преподобните йезуитски отци, от една страна, както и преподобните доминикански отци, от друга, казваха, че там те печелели души за бога, без някой да научи нещо. Никога не се е виждало така усърдно да се покръстват хора. При това те се преследваха едни други, всеки на свой ред - пишеха до Рим томовете клевети, наричаха се неверници и взаимно се обвиняваха, че злоупотребяват с душите. Имаше особено един спор между тях за начина, по който трябва да се правят поклони. Йезуитите искаха китайците да поздравяват бащите и майките си по китайски, а доминиканците искаха да ги поздравяват по римски. Случи ми се да бъда взет за доминиканец от йезуитите. Представиха ме пред негово татарско величество за шпионин на папата. Върховният съвет натовари един от първите мандарини да разследва въпроса и той даде заповед на един сержант, който пък нареди на четирима местни стражари да ме задържат и церемониално да ме завържат. Заведоха ме след сто и четиридесет коленопреклонения пред негово величество. Той ме попита дали съм шпионин на папата и дали е вярно, че този княз щял да дойде лично да го сваля от престола. Отговорих му, че папата е седемдесетгодишен

свещеник, че живее на четири хиляди левги от негово свещено татаро-китайско величество, че има около две хиляди войници, които стоят на стража с чадър, че не сваля никого от престола и че негово величество може да спи спокойно. Това беше най-незлополучното приключение в живота ми. Изпратиха ме в Макао, откъдето заминах с кораб за Европа.

Когато стигнах до бреговете на Голконд, нашият кораб трябваше да бъде поправен. Използвах това време, за да посетя двора на великия Ауранг-Зеб, за когото по света се разказваха чудеса. Тогава той беше в Делхи. Имаше удоволствието да го видя в Денч на пищната церемония, при която получи небесния дар, изпратен му от шерифа на Мека. Това беше метлата, с която бяха мели светия дом, *кааба, бет-алах*. Тази метла е символ на божествената метла, измитаща всички мръсотии от душата. Ауранг-Зеб не изглеждаше да има нужда от нея - той беше най-благочестивият човек в целия Индустан.

светлейшия император на Мароко Мулей-Исмаил, който режеше глави всеки петък след молитва.

Аз не продумах нито дума - пътуванията ме бяха поучили и чувствах, че не е моя работа да избирам между тези двама августейши владетели. Един млад французин, с когото живеех заедно, не прояви, признавам, уважение към императора на Индия и императора на Мароко. Скимна му да каже съвършено неуместно, че в Европа има много благочестиви владетели, които управляват добре държавите си и дори ходят на черква, без при това да убиват бащите и братята си, и без да режат главите на поданиците си. Нашият преводач преведе на индийски нечестивите думи на моя младеж. Поучен от миналото, заповядах бързо да оседлаят моите камили и двамата - французинът и аз, потеглихме. По-късно научих, че същата нощ стражи на великия Ауранг-Зеб идвали да ни хванат, но намерили само преводача. Той бил обезглавен на площада и всички царедворци без ни-

какво ласкателство признали, че смъртта му е напълно заслужена.

Оставаше ми да видя Африка, за да се насладя на всички прелести на стария свят. И действително я видях. Корабът ни бе заловен от корсари негри. Нашият капитан, който много се възмущаваше, ги запита защо нарушават така международните закони. Негърският капитан му отговори:

- Вие имате дълъг нос, а ние имаме плосък нос, косите ви са прави, а нашата вълна е къдрава, кожата ви има пепеляви цвят, а нашата е като абанос; следователно, по силата на свещените закони, на природата ние трябва винаги да бъдем врагове. Вие ни купувате по пазарите на гвинейския бряг като товарни животни, за да ни карате да вършим каква ли не работа - и тежка, и нелепа. С бичове от волска кожа ни карате да дълбаем планините, за да вадим някаква жълта пръст, която сама по себе си не може да се използва за нищо и далеч не струва колкото една хубава глава египетски лук. Затова, когато ви срещнем и сме по-силни, ние ви караме да орете нашите ниви или ви режем носовете и ушите.

Нямаше какво да се възрази на такава мъдра реч. Отидох да ора нивата на една стара негърка, за да запазя ушите и носа си. След една година ме откупиха. Бях видял всичко красиво, добро и прекрасно на земята и реших вече да гледам само домашното си огнище. Ожених се в моя край, сложиха ми рога и видях, че това беше най-приятното нещо в живота.

Бог призовава да се събудим и да се обединим!

Професор, г.и.н.
Виктор МЕДИКОВ

Веднъж на един търсач на Истината му се присънило, че е попаднал в рая. Там видял тълпи от хора. Позаинтересувал се какво става и разбрал, че днес е рожденият ден на Бога. Търсачът благодарил на съдбата си, най-накрая неговата жадувана мечта - да се срещне лице в лице с Бога, щяла да се изпълни! И застанал в края на пътя заедно с другите хора в трепетно очакване.

Показала се пищна процесия. Най-отпред вървяла важна персона на червен кон. Следвала многочислена свита от хиляди последователи. Търсачът шепнешком попитал съседа си:

- Това ли е Бог?

- О, не! - отговорил човекът. - Това е Кришна.

Още не успяла да премине първата процесия и се показала следващата.

- Това Бог ли е? - отново попитал търсачът.

- Не, това е Мохамед и неговото обкръжение - бил отговорът.

Процесииите вървели една след

друга в нескончаема редица: Буда, Христос и много други велики пророци.

- Кога ще дойде Бог? - учудвал се търсачът на Истината.

Тълпата видимо оредяла. Вече не звучали фанфари. Търсачът се уморил.

Най-накрая, освен него, никой друг не останал на улицата. И тогава се появил скромнен старец с благ вид върху бял кон. Той не бил съпроводен от никого. Търсачът с интерес го последвал и го осенила мисълта: "Това трябва да бъде и сигурно е Бог! Никой не е толкова самотен както Бог в огромната Вселена!" Приближил и попитал:

- Ако ти си Бог, защо си толкова самотен?

При тези думи очите на Бога се напълнили със сълзи и Той казал:

- Всички хора са се разделили между тези, които преминаха тук преди мен. И никой не остана с мен, тъй като с мен може да бъде само този, който не следва никого.

- Отче! - възкликнал търсачът на Истината. - Как е станало това?

- Моите деца бяха твърде доверчиви. Увлъкоха се в творчество. И

в това време ги излъгаха.

- Да им беше подсказал!

- Не трябва напърно. Аз имам уговорка с тях - да не се намесвам. Когато те тръгнах по лъжливи пътища аз изпратих на Земята най-добрите си синове - пророците, за да наставляват хората по пътя към Истината. Давах им прости съвети. Чрез тях призовавах всички да се обединят. Исках да помогна на моите деца да станат щастливи творци. Но когато пророците си отиваха, техните учения бяха изкривявани в угода на управниците; образите им бяха подменяни и след това се появиха религиите. Отново в угода на шепата хора, завзели властта. Често разпъваха пророците.

- Та ти си Бог! Можеш да премахнеш тези световни управници и да дадеш Истината на хората.

- Разбира се, че мога. Но тогава ще наруша своето обещание, ще огранича свободата и ще зачеркна светлото бъдеще. Децата сами избират своя път. Без свобода няма Творец. Човекът, който не твори новото и прекрасното, вече не е човек. Хората са мои деца. Аз ги

сътворих по свой образ и подобие. Дадох им всичко. И Истината! Нима ти си могъл да помислиш, че съм скрил нещо от своите деца?

- Прости ми, Отче, не се сетих за това!

- Аз съм дал на всяко от децата си пълна свобода и обещание: да не се намесвам в делата им! Всичко е в тяхната власт. Сами имат правото да направят това, за което говориш, но за да го постигнат трябва да се обединят. **Моите деца трябва да творят чудни колективни образи.** Чрез тях да управляват всички процеси на Земята и в Космоса. Засега са се обединили само шепата управници. Едва няколко човека са показали на всички какво означава колектив от единомишленици, каква сила има колективната мисъл. Скоро това ще разберат и останалите.

Търсачът на Истината се събудил. Огледал се и видял, че лежи в дома си. След това започнал да ходи по домовете на своите приятели и да разказва своя удивителен сън.

- Бог е самотен! Бог е самотен! - казал той. - Но моли всички свои деца да се събудят и обединят!

Скъпи г-н Панчев, г-жа Панчева и г-н Кафтанджиев,

Срещите на последните кръгли маси, на които присъствах, ме вдъхновиха да напиша някои неща, като се надявам те да бъдат полезни за осъществяването на идеята за родовите имена. Затова се осмелявам да ги изпратя на вестник "Родово имение".

Първо у мен се роди мисълта, че желанието от всички нас промени ще се случат много лесно и бързо, ако си сътрудничим в името на любовта дори и с тези, които са създали съвременната заробваща система - жреците. То-

ПИСМА НА ЧИТАТЕЛИ

ва би ни пречистило и дало огромната сила на любовта и прощката. Пък и кой в крайна сметка може по-безболезнено да демонтира един механизъм от неговия създател? Дадох израз на тези свои мисли в стихотворението "Към жреците".

След като се обърнах към жреците, се осмелих да се обърна и към Човека в есето "Бъди Човек". Наистина е време да бъдем. Да бъдем Хора!

Човек не е създаден, за да бъде сам. Дори и родовото имение е пусто без любим/а, с когото да го споделиш. Затова се обърнах към любима-

та, която още не съм открил в "На любимата".

И най-накрая, тъй като съм докторант по финанси и разбирам бездушния характер на съществуващата икономическа система, написах статията "Новата икономика". Тя показва каква ще бъдат новите, истински хуманни стопанства и науката за тях, чийто център ще бъде Човекът, а не парите.

Не зная дали нещата, написани от мен, са хубави. Знам само, че съм ги написал от сърце. Надявам се да се видим скоро.

С обич,
Иван Тодоров

Раждат се нова икономическа наука и нови икономически отношения. В тяхната сърцевина така, както трябва да бъде, ще стои Човекът, а не пазарът.

Съществуващата в момента наука за стопанството е нечовешка. Тя гледа на хората като на бездушни биороботи, които нарича "стопански субекти". Според нея най-висша ценност за стопанските субекти е максимизирането на собственото им благосъстояние. Една група биороботи, наречена домакинства, се стреми да максимизира изгодата си от потреблението на стоки и услуги в рамките на бюджета (парите), с които разполага. Друга група биороботи, наречена фирми, се стреми да извлече максимална печалба от продажбите, които осъществява за домакинствата на пазарите за стоки и услуги.

На пазарите за фактори за производство ролите се разменят - домакинствата се опитват възможно най-изгодно да продадат труда, земята, спестяванията, сградите и оборудването си на фирмите, а последните - да максимизират ползата си от използването на производствени фактори.

В дефиницията за икономиката като наука се съдържа уловката за оскъдността на ресурсите, с които разполага обществото. Тази уловка заедно с лихвите върху капитала кара хората да влизат в жестока конкурентна борба, да изтезават себе си и природата, за да постигнат един нечовешки икономически растеж. Те приличат на оковани животни, въртящи се около един стълб - икономическата система. Колкото повече пари има един човек, толкова по-дълги са веригите му. Но и тежки... Икономиката като наука трябва да бъде пренаписана, а икономическата система - реформирана. Парите трябва да престанат да бъдат средство за натрупване на богатство, за социално неравенство и източник на икономическа нестабилност.

Но да се върнем на уловката за оскъдността на ресурсите. Сегашната икономическа теория учи, че тъй като ресурсите, с които разполага обществото (забележете, обществото, а не човекът), са ограничени, те трябва да бъдат разпределени възможно най-ефективно. Ролята на съдник при "ефективното" разпределение на ресурсите антихуманната наука отрежда на пазара. На него търсенето (купувачите) и предлагането (продавачите) си взаимодействат чрез системата на цените и разпределят ресурсите помежду си. Това разпределение най-често води до огромно богатство за шепа хора и крайна бедност за много повече, а държава-

НОВАТА ИКОНОМИКА

та прави плахи опити за преразпределение на ресурсите и се проваля в опита си да поправи пазарните дефекти.

Да кажем истината - ресурсите, с които разполага човекът, изобщо не са дефицитни. Точно обратното, те са безкрайни.

Планетата Земя може без проблем да изхрани много по-голямо население от сегашното, ако се отнасяме с нея така, както заслужава - като със своя Майка. Освен това разполагаме с неизчерпаеми и безгранично мощни източници на енергия, които в момента почти не използваме. Достатъчно е само да споменем енергията на мисълта.

Втората голяма лъжа след тази, че ресурсите са ограничени, е лъжата, че пазарът ефективно разпределя ресурсите. Проблемът е, че в момента се използва определение за ефективност, гледащо на човека като на безчувствена машина, която има единствено материални потребности. Истински ефективно разпределение на

ресурсите е това, което прави хората щастливи. Всички хора.

Истински ефективен е онзи пазар, който разпределя ресурсите така, че всички хора да са доволни и щастливи от това разпределение. Някои ще кажат, че такъв пазар не съществува. Напротив, точно такъв е бил пазарът по времето, когато хората са живеели в родово имение. Ефективността на пазара зависи от равнището на съзнание на хората.

Основният пазарен дефект в момента е нивото на съзнание на хората, които участват в него.

На истински ефективния пазар участват хора, а не стопански субекти. Те се стремят не да максимализират печалбата или потребителската си изгода, а да направят щастливи себе си и човека, с когото търгуват. Целта е размяна, правеща и двете страни щастливи. Като се има предвид, че всеки човек е безкраен източник на различни богатства, размяната, направена от сърце, без задни мисли, прави всички участващи в нея страни доволни и щастливи.

На сегашния, фалшив пазар не участват хора, а биороботи. Те мерят сделките не с полученото и дарено усещане за щастие, а с получените финикийски знаци.

На истинския, справедлив и ефективен пазар, който прави всички хора щастливи, парите иг-

раят ролята единствено на стойностен измерител и средство за размяна на останалите стоки и услуги. На фалшивия, изкривен и несправедлив пазар, парите са стока, чието ползване може да се продава. Оттам идва основното изкривяване на стопанството - от превръщането на стойностния измерител в най-ценната стока. В момента парите са най-ценната стока, защото за да ги съхраняваш, не правиш разлики, а точно обратното - получаваш лихва.

От лихвата страдат както тези, които я плащат, така и тези, които я получават. Платците на лихвата на практика плащат за правото да участват в размяната. Те биват най-нагло ограбени. Плащането на лихва е пладнешки обир, защото плащаш за нещо, което е твое исконно право. На истинския, човешки пазар може да участва всеки, без да плаща за това.

Получателите на лихвата пък влизат в ролята на грабител. Те получават, без да дават. Лишени са от възможност за творчество. Но какво получават? Не стойност, а просто измерител на стойност.

В една несправедлива (кредитна) сделка няма печеливши страни. Страдат както грабителят (кредиторът), така и ограбеният (кредитополучателят). Всъщност, ограбени са и двете страни. Защото при тази сделка няма взаимна изгода, няма равнопоставеност, няма обогатяваща и двете страни размяна, обектът на размяна е фалшива, а не истинска стойност.

С течение на времето едни хора притежават все повече, а други хора - все по-малко от фалшивата стока, наречена пари. Колкото е по-голямо това неравенство, толкова по-изкривен е пазарът.

Така количеството притежавани пари и желанието да притежаваш повече от тях се превръща в основна движеща сила в живота на повечето хора. Прави ги биороботи, участващи на фалшив пазар.

Какво трябва да се направи, за да стане пазарът истински?

Първо, всички дългове трябва да бъдат опростени. Това ще освободи длъжниците и кредитори от оковите, които ги свързват.

Второ, парите трябва да спрат да носят доход под формата на лихва. Точно обратното, те трябва да губят стойността си с течение на времето, за да бъдат стимулирани хората да държат истински, а не фалшиви блага. Това по естествен начин ще поощри създаването и размяната на истински стойности и ще доведе до създаването на истински ефективен, човечен пазар, участието в който прави всички щастливи.

НА ЛЮБИМАТА (откровение)

Мила моя ненагледна, която още не съм открил! Аз съм просто един мъж на тридесет. Имам само себе си и мечтите за теб, за бъдещите ни деца и за пространството на любовта, в което ще се родят те.

Нямам пари, за да купя земя за родово имение. Имам ръце и ум, с които мога да ги спечеля.

Нямам кола, с която да пътувам до родовото имение. Имам крака, с които мога да ходя дотам.

Не знам нищо за земята, растенията и животните, но искам да се науча.

Не зная нищо за теб, но искам да те опозная.

Толкова дълго чаках, за да се родя на тази земя. Толкова трудно се родих. Толкова се борих, за да стигна дотук. Затова няма да пропиляя доверието, което любящият Творец ми е гласувал. Ще осмисля и изживявам пълноценно всеки свой миг на този свят. Ще му дам цялата безгранична любов на сърцето си, защото ако не го направя, ще се задуша.

Любима, част от тази любов пазя за теб, за нашето пространство на любовта и за нашите деца, които ще се родят там.

Очаквам те с чиста душа, горещо сърце и отворени обятия. Нека пространството на любовта бъде наше общо дело. Дано скоро те срещна, защото иначе ще трябва да започна да го градя сам.

Нека любовта, която ти изпращам чрез своите мисли, сгрива сърцето и прави живота ти по-хубав.

Дано те срещна по-скоро.

Иван ТОДОРОВ

Иван ТОДОРОВ

БЪДИ ЧОВЕК

От стр. 1

Искаш ли да живееш сред мръсотията и пренаселеността на големия град, да се храниш с боклуци, да дишаш нечист въздух и да пиеш отвратителна вода? Мозъкът Ти да бъде промиван от агресивни реклами, електронни медии, гонещи висок рейтинг, и търсеща сензации преса? Не ти ли писна да насаждат у Теб фалшиви ценности и да Ти представят най-долни лъжи за чиста монета? Стига вече сурогати! Време е за нещо истинско. Нещо, което ще Ти върне забравеното усещание за щастие, ще възстанови хармонията в Душата Ти и ще Те накара да Се почувстваш едно с всичко около Теб. Време е да бъдеш истински. Да бъдеш Човек!

Имаш нужда от светъл образ, който да Те събуди и да Ти разкрие що е щастие.

Този светъл образ е образът на място, което Те зарежда и лекува, където Се чувстваш в хармония със Себе си и всичко около Теб. Където всичко Ти е скъпо, мило, родно. С други думи - образът на родния Дом.

Но това не е образът на панелен апартамент или дори не на луксозен мезонет. Това е образът на голяма градина с много растения, в която можеш да се разхождаш с часове, опиянен от чистия и напоен с ароматни етери въздух, да хапнеш от плодовете в нея и да знаеш, че те ще излекуват всяка болест у Теб, защото Те познават и Ти връщат Любовта, която си им дал. В центъра на градината е родният Дом, в който ще се родят и ще израснат Твоите деца. В това място Любовта ще се запази завинаги, а няма да изчезне, както изчезва от тясната панелка и големия мезонет.

Ти имаш право на подобно място - на роден Дом, на късче Родина. Имаш право на щастие и на място, където да бъде щастлив.

Какво обаче правиш със земята, на която можеш да изградиш своето късче Родина? Тя пусее, докато Ти живееш в мръсния голям град. Или я продаваш на безценица и тя бива безразборно застроявана и съсипвана.

Човеко, превърни светлия образ на родния Дом, на късчето Родина в реалност. Вече нямаш извинение, че не знаеш как да бъдеш щастлив. Всичко вече е в собствените Ти ръце. Върни мира в душата Си, Любовта в семейството Си и здравето в тялото Си.

Първо създай светлия образ на Своето късче Родина в ума Си. Мисли и мечтай за него. Питай Се как ще подредиш нещата в него. Постепенно образът ще става все по-ясен, подробностите - все по-отчетливи и един ден ще се материализират.

Няма да бъдеш истински щастлив, докато не изградиш Свое късче Родина. Само на него ще оползотвориш безграничния Си потенциал, от който в момента използваш една мъничка частичка. И ще изпълниш истинската цел на Своето съществуване - ще твориш нови светове със силата на Твоята мисъл.

Иде времето, в което ще сътвориш. Твоето време за сътворение. Колко дълго го чака и мечта за него. Колко дълго Ти отне да станеш готов за него.

Първо ще се появи Тя - твоята, единствената, за цял живот. Невинна, красива, влюбена в живота и в хармонията. Заедно ще създадете Пространство на Любовта. Мястото, където в Любов ще заченете своите деца. Мястото, където Вашите потомци ще могат да живеят, ако пожелаят това.

Създаването на Пространство на Любовта е начин да Се върнеш към естествената Си среда, към вроденото Си състояние на хармония. А естествената Ти среда е не изкуствено създаденият технократичен свят, а сътворената от Създателя природа. Колкото повече навлизаш в изкуствения свят и се отдалечаваш от естествения, толкова по-болен ставаш.

Най-голямата опасност е да изгубиш душата Си. Колкото и невероятно да Ти изглежда, това ще стане възможно в изкуствения свят. Просто Ти под страх от смъртта може да заключиш съзнанието Си в база данни и да го прехвърляш от едно тяло в друго. Ако го сториш, ще оковеш Душата Си и ще я попречиш да се роди за нов живот.

Търси Рая на Земята, тук и сега. Ако го няма, създай Своя собствен рай, Своето Собствено Пространство на Любовта, Своето късче родина. Бъди Човек.

КАКЪВ УСТАВ Е НЕОБХОДИМ НА БЪЛГАРСКАТА РОДНА ПАРТИЯ?

Росен АНГЕЛОВ
доктор по
социология

(изказване на кръглата маса, проведена на 3 юни 2007 г. - София)

Уважаеми български и българци,

Прочетох проектоустава на Българската Родна партия, обнародван в брой 18 на в-к "Родово имение" от тази година.

Какво мисля във връзка с него?

Според мен, хората, написали този проект, показват прекрасни намерения и са положили сериозен труд. В част "Цели и задачи на БРП" за определени много

важни неща те са успели да намерят най-подходящите думи, които да отразят вярно духа на идеите на Анастасия, без да търсят буквално съвпадение.

Друга черта на устава, която намирам за положителна, е неговата краткост.

Бих искал, обаче, да обърна по-сериозно внимание на онези неща в проекта за устав, които ме карат да мисля, че в това им словоизложение те съдържат сериозни уловки и предпоставки той да стане юридическа основа за постепенно практическо отказване на БРП от заявените ѝ цели. След което процесът на превръщането ѝ в партия от стария тип ще стане задължителен.

Първо,

В текста има много чужди слова, които, щом става дума за БРП, според мен, е задължително да бъдат заменени с прекрасни ни български такива. Примери: "абривиатура - съкращение", "екохуманизъм - природосъобразност и човеколюбие", "реализация - осъществяване", "регистрирано - записано", "солидарно - единно", "бланки - книжа", "емблема - знак", "реквизит - необходими принадлежности", "реализиране - осъществяване", "идентичност - самосъзнание", "култура - обичаи", "гражданско общество - задружно общество", "екологичен - природосъобразен", "ареал - пространство", "реформи - преобразувания", "екоселища - селища с природосъобразен начин на живот", "екообщество - общество с природосъобразен начин на живот", "приоритети - най-важни задачи", "фиксиране - закрепване", "борса - тържище", "декларират - заявяват" и така нататък...

Родовата езикова чистота на такъв устав е от първостепенно значение не поради тесногърди националистични подбуди, а поради нуждата той да бъде пръв пример за уважение към родния ни български език. Тази езикова родова чистота не е признак за евтино позорство, а сериозен знак, че БРП ще върне на българския народ самочувствието му, че използва "най-точния език на света" (както казва Петър Дънов). **Подмяната на родния език е отрова за националния дух, а връщането на родния език е лекарство за него.**

Още с въвеждането на такъв подход при оформянето на нейния първи официален текст, БРП ще покаже ясно, че държи на хармонията между форма и съдържание, между национален език и национално самосъзнание. Чистотата на националния ни

език осигурява не временна повърхностна известност, а най-важното - достъпност и разбираемост за всички българи.

Уставът на БРП трябва да бъде ясен за всеки българин, независимо от неговата възраст, образование, професия. Всякакви латински, гръцки, английски, френски, немски, турски и други чуждоезикови заемки са не само ненужни - те са вредни за заявените цели на БРП. В прекрасния ни български език има далеч по-широки и по-дълбоки простори за изразяване на нашите мисли и чувства.

Уставът на БРП трябва да се чете с наслада и радост, а не с досада и по задължение. Той трябва да съдържа истинската душевна мелодия на българския народ, да бъде пример за защита на Родината, която започва от защитата на нейния език.

Възстановяването на забравения в родината ни роден български език не е литературна прищявка - то е спешна нужда, която трябва да залегне първа в най-важните законодателни задачи на БРП. Днес мнозина българи се срамуват да говорят на български език и се надпреварват да жонглират с неразбираеми, но тежко звучащи чужди слова. Така - сигурно си мислят те, - ще спечелят по-голямо уважение от страна и на нашия народ, и на чуждите наблюдатели?

"Тежко, брате, се живее сред глупци неразбрани" - казваше навремето един български войвода от Калофер, чието перо и до днес сочи нашите огромни дългове към самите нас. Длъжни сме, сестри и братя българи, да се освободим от игото на чуждите слова, без да се притесняваме за неодобрението, с което ще ни погледнат чуждопоклонниците. Партия, която иска да освободи духа на своя народ от робските наслоения в него, трябва сериозно да се заеме с тази голяма, но достойна задача.

Всички държавни книжа, след като БРП спечели доверието на мнозинството на българския народ, ще бъдат пренаписани и освободени от оковите на чуждите езици. Измяната на родината започва с подмяна на родния език. В закона за българския език ще бъде написано, че "всеки закон в България може да бъде в сила, само ако е написан на чист български език". Така ще отпаднат стотици закони, чиято единствена цел е да поставят поредните чужди вериги на българския народ. По сегашната система роенето на все повече и повече закони има за цел да обърка, да забави мисленето на човека и да го откъсне от Истината, от Свободата, от Твореца.

На стр. 8-9

От стр. 7

Всички нови учебници за българското дете, освободени от уловките на системата, ще бъдат написани на чист български език и съгласно българския закон за свободното и народно образование никое българче няма да бъде задължавано да учи чужди езици. Усещането за несъстоятелност, което изпитват много български деца днес, понеже "не владеят чужди езици", ще бъде отстранено от тяхната душа и в тях ще се завърне най-важното - самоуважението. А у което дете има порива да изучава някакъв друг език, освен българския, това ще бъде негов личен избор и никой няма да му пречи да го следва.

Нека не си правим илюзии, че тази задача е лека. Не е, но е прекрасна и трябва да започнем нейното решаване от самите нас. Чака ни огромна работа в това отношение.

Второ,

В главата "Цели и задачи на БРП" са залегнали твърдения, които, според мен, трябва дълбоко да се преосмислят, за да се освободят от капаните на хилядолетната жреческа система на "партийното строителство". Нека не храним илюзии, че хоп, щом Анастасия ни върна укриваните знания, ние сме вече изцяло нови хора и сме напълно готови да приложим нейните идеи без никакви рискове. Нека първо си зададем въпроса до каква степен сме разбрали посланията й?

Осъзнали ли сме, че изразът "злоупотреба с власт" е безсмислен? Че всъщност самата власт е злоупотреба с човешката същност? **Всяка власт е злоупотреба с човека!** Осъзнали ли сме думите на дядото на Анастасия, че **"съвършено може да бъде само онова обществено устройство, в което не съществува център на властта, в което всеки има равна власт"**? Че властта на едни хора над други никога не може да бъде справедлива, никога не може да бъде човеколюбива, защото влиза в дълбоко противоречие със замисъла на Твореца, на Бога? Бог не е Господар, не е Властник, не съществува "власт на Бога" - **Бог се познава само на свобода, само чрез свобода, само заради свобода!** Българските богомили върнаха на света тази истина през 10-ти век след Христа - това много ясно го казва Петър Дънов, - и точно заради това жреците насочиха тогавашните държавни лостове към унищожаване на богомилството. Българските богомили се опитаха да върнат на хората знанията на ведическата цивилизация, те възстановиха истината за предназначението на човека. Те пряко застрашаваха властта на жреците, защото връщаха на хората **забранената ведическа вяра - вярата, че Бог е създал човека безсмъртен.**

Наясно съм, че в един много постепенен преходен период старата система не трябва да бъде разрушавана изведнъж. Би настъпила паника, би се отприщила огромна разрушителна енергия, която се е събирала през последните 6-7 хилядолетия в душите на хората. Осъзнавам, че още руският държавник Ленин е виждал ясно парадокса на държавата. В гениалната му творба "Държавата и революцията" той не успя да намери последователно и завършено решение на парадокса, че "държавата трябва да отмре". Ленин казва ясно и отчетливо, че държавата е враг на свободата и всеки истински социал-демократ трябва да се стреми към нейното отмиране, но както своите гениални учители Карл Маркс и Фридрих Енгелс, така и той е жертва на телепатично изпращане на уловки на жреците и не успява да премине отвъд ограничените видения на "материалистическото разбиране на историята".

Духовността при тези трима наистина мощни умове липсва и оттук идва тяхната трагедия: Маркс, Енгелс и Ленин, без да го искат съзнателно, дадох на Сталин (поредната кукла на конци на жреците) една много двойствена идеология - **в името на "свободата на всички" беше отнета "свободата на всеки"**. Комунистическият манифест на Маркс и Енгелс ясно казва, че **"свободата на всеки е условие за свободата на всички"**, но това застрашаваше хилядолетната жреческа система, поради което милиони искрени комунисти по

КАКЪВ УСТАВ Е НЕОБХОДИМ НА

света бяха захранени не толкова със свободолюбивия дух на манифеста, колкото с поробващия дух на "партийната дисциплина", въведена от Ленин. Вие знаете, че всеки мощен мислител е бил усещан от жреците и е ставал обект на техните въздействия. Те са успявали да му подхвърлят уловки, чрез които са го отклонявали от пътя към Истината.

В сегашната ситуация ние сме освободени от съзнателното въздействие на шестимата върховни жреци поради духовния подвиг на прадядото на Анастасия, на нейния дядо и на самата нея. Както и поради прекрасния човешки принос на Владимир Мегре. Но това изобщо не означава, че Духът на думите - японците го наричат "кото дама", е освободен от наслояваната върху него илюзия, че "властта служи на хората".

Ние не трябва да се стремим към власт, а към освобождаване на хората от веригите на властта.

Недостойните постъпки на терористи, наричащи себе си "анархисти" и отнемачи човешки животи чрез задействането на взривни устройства, не трябва да хвърлят сянка върху дълбоко човеколюбивите идеи на учението за безвластието. **Никой честен анархист не е терорист, защото никой честен анархист не се стреми към власт.** А властта е терор, облечен в законни дрехи. А терористът е болен човек, в когото властолюбието е взело връх над човеколюбието. Голямата заблуда у мнозинството хора, които поставят знак на равенство между тероризъм и анархизъм, идва отново от постъпките на хора, които са били жертви на уловките на жреците, които можеха да влияят телепатично на човешкия ум. Тук, според мен, е и ключът за това, как да не допуснем и с нас да стане същото. Докато не се освободим издълбоко и напълно от стремежа си към властта, колкото и благородни да ни изглеждат собствените ни помисли, ние ще оставаме в плен на илюзията, че "властта служи на хората".

Категорично заявявам, че БРП трябва да си припомни времето на Александър Стамболийски и да го препрочете през метода на Анастасия. Само за три години управление на БЗНС България излиза от тежката всеотрапна криза след Първата световна война. Земята се дава на тези, които я обработват. Всички българи се оземляват. Няма педя земя, на която да не се работи. Проблемът с прехраната се решава. Гладът изчезва. Българският лев става обръщаем за всяка друга валута. България става най-големият износител на селскостопанска продукция в Европа. Крайностите в обществото започват да изчезват. А това е най-тежък удар по жреческата система. И то в сърцето на света. Върховният жрец не може да го позволи. Сърдитите вождове на българските социалисти, които тогава не виждат далече от носа си, жадните за власт превратджии на Цанков, наемните убийци от ВМРО, нерешителността на Борис III и т.н. са идеалната обстановка за това на свободата на България да бъде нанесен поредния ужасен удар.

Подобно нещо стана на 11 септември 1973 г. в Чили, където законно избраното от народа правителство на социалиста Салвадор Алиен-

де беше свалено чрез кървав преврат, защото застрашаваше жреческата система.

Ето защо не мога да подмина равнодушно текстовете, които, макар и несъзнателно, отново издигат ролята на държавата и по този начин повтарят стари исторически грешки: **"При участие в управлението** (първо тук бих искал да кажа, че според мен БРП не трябва да участва в управлението до мига, когато не спечели пълното мнозинство в Народното събрание, а това ще бъде както достойно изпитание за духовната зрялост на членовете на БРП, така и прекрасен урок за българския народ, че на политическата сцена се е появила партия, която не е жадна за власт) **БРП ще работи за изграждане на социално ориентирана пазарна икономика - държавно осигурено образование и здравеопазване и гарантиране от държавата на правото на труд за всеки български гражданин"**. В това твърдение виждам сериозни следи от жреческите уловки, които трябва да бъдат много добре видени, за да бъдат отстранени. Според мен, този текст в проектоустава на БРП неволно забравя, че Човекът е главната сила в България, а не - Държавата. Силната държава винаги се нуждае от слаби хора. **Народ и държава не са едно и също нещо. Народът има нужда от силни хора, а държавата - от послушни поданици.**

Трето,

Една политическа партия е силна само тогава, когато в нея е силна духовността. Жреците винаги са убивали първо духовността, след което съответната партия сама се е самоубила. Как е ставало това?

Много просто. Членството в партията се обвързва с интересчийството, а не със съвестта. Как става това? По времето на еднoпартийната система на БКП се казваше така: **"партийци много - комунисти малко"**. Какво означаваше това? За мен само едно: **партията на духа, партията на човеколюбието постепенно става партия на властта, партия на властолюбието.** В нея вече преобладават хората, които говорят за човеколюбие, но практикуват властолюбие. И тук-там все още се срещат наивници, които още не са осъзнали поради своя идеализъм, който ги кара да вярват във всички хора, че партията на духа вече я няма и че те нямат място в тази "нова" партия, защото тя е партия на властта.

Как става това преобразяване на партията на духа и съвестта в партия на властта и интересчийството? Пак много просто. Въвежда се в устава точка **"Изключване на член на партията"**. Разбира се, тя се обосновава с текст, че съответният член "системно нарушава устава" или за него е "влязла в сила присъда за извършване на престъпление от общ характер, или че извършва действия, компрометиращи или уронващи престижа на партията". Капанът на жреците е заложен. Човекът се поставя по-ниско от Партията. Вместо партията, тоест съдружието и сътрудничеството с другите хора да служи на човека, то става така, че човекът започва да се страхува от другите в партията. Страхът от изключване води до страх от собственото мислене: "Как ще реагират останалите на моето изказване? Я по-добре да си замълча и да си гоня интереса, докато тази партия е на власт". **Пътят към самоубийството на една партия започва с убийството на свободното мислене в нея.** Уж грижата за нейния престиж се превръща в подготовка на нейната гибел.

"Партийното строителство" е наука, създадена от жреците, която рисува образа на Партията. Съгласно този образ тя се издига "величаво" над Човека и той трябва всячески да я слуша. Иначе лошо му се пише! Или поне нищо не му се пише като заслуги. **Партия, която забравя за равенството на хората пред Първосъздателя, не може да се нарича духовна партия.** Тя забравя, че дух е даден на всеки човек, а не само на едно избрано малцинство "благородници".

БЪЛГАРСКАТА РОДНА ПАРТИЯ

В науката "партийно строителство" грижливо и закордирано са поставени "мините" на подозрителността, на съмненията, на интригантството, на йерархията, на групирането, на борбата за гласове, на задкулиските уговорки, на подправянето на гласуването, на удобните само за единици изменения на устава, на подмяната на програмните цели с празни високопарни заявления, на много други нечисти помисли. Заради които почти всички политически партии по света се разболяха от една и съща болест - властолубието.

Партията "Индийски национален конгрес" беше една от последните, които се бореше с достойнство това да не се случи с нея. Основана от величавите борци за национално освобождение на Индия от британското робство, сред които е достатъчно да спомена Махатма Ганди и Джавахарлал Неру, тя дълги години водеше бавно, но устойчиво индийския народ (въпреки огромните и многобройни провокации от всички страни) към свобода. И успя. След като взе властта, с нея започнаха да се случват тежки неща: убиха първо бащата на индийската националноосвободителна революция Махатма Ганди. След време убиха дъщерята на Джавахарлал Неру - индийския министър-председател Индира Ганди. След време убиха новия министър-председател - Раджив Ганди, син на Индира. Нека използваме метода на Анастасия за разбиране на историческите събития.

Във всяка страна, опитваща се да се откъсне от жреческата система за световно господство, настъпват тежки събития, които имат общо взето един и същ характер - когато на власт дойде духовно извисена личност, която със своите чисти помисли и намерения вещае обрат в държавата в посока на повече и повече свобода за народа, тогава тази личност или бива подложена на някакви притеснителни въздействия, или, ако е успяла да не им се поддаде, бива физически унищожена. След което на нейно място застава личност, която говори за свобода, но ограничава все повече и повече свободата на народа.

Убиването на духовността в една партия е нещо много тънко, много невидимо, много тъжно. Аз мисля, че в БКП духовността умря с убийството на Трайчо Костов. Но ако попитате членовете на БКП (бивши и настоящи) дали мислят така, то по-вероятно е те да не се съгласят с мен.

Всеки човек, член на дадена партия, трябва да може да мисли свободно и да не се страхува да изказва мислите си на глас пред останалите в своята партия - това е единствената гаранция против самоубийството на тази партия. Ако една партия се страхува от мисленето на един неин член и се усеща "компрометирана" от него, то каква е истинската ѝ сила? Как може един човек да компрометира цяла една партия? Нещо не е както трябва да е. **Силата на една партия не е в привидното единомислие, което се постига чрез страх от изключване. Силата ѝ е в истинското единомислие, което се постига чрез осъзнаване.** Но не съществува осъзнаване "по задължение". Всеки човек осъзнава според своята собствена скорост на мислене. И единствено силна е онази партия, която има търпението и вярата във всеки свой член, която не бърза да се откаже от него, когато

нещо не ѝ харесва в неговите действия или слова. Расте само такава партия, която има нравствената сила да увлича хората не чрез примамката на интересчийството и властта, а чрез дълбоката си вяра в доброто у всеки човек.

Какво става с изключения от Партията? "Да се оправя сам" - това ли е позицията на една духовно силна партия?

Уважаеми българки и българи,

Трябва да привърша споделянето днес на моите размисления относно проекто-устава на БРП, макар че ми се иска да споделя по нещо и за всички останали негови части. Особено много мисля за липсващите глави в такъв един устав, които биха утвърдили достойнството на всеки член практически, а не на думи. Става дума за взаимопомощта, която отсъства в почти всички устава на съвременните политически партии. И няма как да не отсъства, след като е минало през погледа на "експертите" по "партийното строителство".

Става дума за това, че в една истински духовна партия действа законът **"Всички за един, един за всички"**, но не по мафиотския начин: *"И ти си се окалял като нас, така че мълчи заедно с нас"*, а по другарския: *"Твоите нужди са и наша грижа"*. Загрижеността на цялата партия за благосъстоянието на всеки неин член трябва да залегне още в самия устав. Моят баща казваше така: *"Аз и Тодор Живков не сме от една и съща партия. Той получава хиляди пъти повече от мен, докато аз едва свързвам двата края"*. И според мен беше прав. Ако БРП иска да бъде наистина духовна партия, тя трябва да се стреми към отстраняване на крайностите в материалното състояние на хората в цялата страна, но първо трябва да го направи в себе си. Не говоря за обезличаване, за отнемане, за насилствено преразпределяне на имуществата, но е неприемливо в една и съща партия да членуват хора с изключително различни материални доходи и това да не доведе до определени изменения за всички членуващи. Ако искаме да дадем

пример на цялото общество, че мислим за него, първо в самата партия трябва да залегне началото, че **всички мислят за всеки**. Има предприемачи с чисти помисли, има и не-предприемачи с чисти помисли. В съюз на едините с другите може да се постигне такава светла сила, каквато никакви конгреси и други "партийни мероприятия" не могат да постигнат.

Затова БРП трябва да постави въпроса с оковите на Демон Кратий - парите, открито и справедливо още в самия си устав. Тя трябва да осигури по умен и чист начин прехраната на всеки свой член. Разбира се, че далечната цел на БРП е "сливането ѝ с народа", но не по начина, по който беше измамена БКП от жреческите уловки. **БРП не трябва да се стреми към привилегии, а към взаимопомощ.** Не да присвоява само за себе си или повече от онова, което изработва народът, а да обърне потоците на парите от сегашната им посока - от мнозинството към малцинството, в обратна посока - от малцинството към мнозинството, но водена не от отмъстителни пориви, а от осъзнаването на факта, че ако дори един човек гладува или живее в недоимък, то щастие то не е възможно.

Затова ще припомня идеята на Ефим Кушнер - в България да се проведе първата международна конференция на тема *"Обръщане на потоците на парите за благо на всеки отделен човек"*. Убеден съм, че БРП ще спечели, ако се заеме с организирането на тази конференция. Разбира се, че е трудно, но големите промени започват от единици хора, затова съм убеден, че след като успешно я проведем в България, БРП няма да има по-добра тренировка за следващия етап. Ако съединим хората на духа, които днес, при жреческата система, са поставени на колене с унизително ниски доходи, с хората на предприемчивостта за общото дело, тогава България ще е успяла да помогне на Русия, защото ще ѝ даде нагледен пример как това се прави.

Предлагам отново да помислите върху тази идея и да си припомните какво стана с Владимир Мегре, когато постави учредяването на организация на предприемачите с чисти помисли преди написването на книгата? Мисля, че и ние трябва да променим реда на някои действия. Дали учредяването на БРП и нейното законово записване ще бъде достатъчно за постигането на заявените в устава, а после и в нейната програма цели? Ще бъде ли резултатно? Докога и за колко хора? Дали не трябва първо да направим други стъпки? Може би трябва да помислим още?

Не искам да злоупотребявам с търпението ви и да обсебвам вниманието ви.

Ако казаното от мен е събудило у вас усещането, че съм против идеята, че България има нужда от учредяване и законно записване на Българската Родна партия, значи не съм успял да изразя достатъчно ясно посланието си.

Затова, накрая, ще се опитам да предам съвсем сбито какво всъщност исках да стигне до вас:

1. Работата по проекто-устава на БРП не е никак лека и всички онези, които са участвали досега в нея, заслужават единствено и само нашето дълбоко уважение и благодарност. Те са извършили началните изкопни работи - най-тежката част. Поради това, че сградата все още не е построена, не бива да отричаме техния труд, а да се включим в неговото продължаване.

2. Ако искаме да успеем в нашето благородно дело, трябва да работим заедно по откриването, осъзнаването и отстраняването на всички жречески уловки, капани и илюзии, залегнали в "партийното строителство".

Ето защо предлагам да направим още толкова кръгли маси, колкото е необходимо, за да постигнем най-добрата зрялост на нашата готовност за следващия етап. Всякакво избързване ще работи в посока на старата жреческа система. Разбира се, че не трябва да се бавим, но когато строим първото стъпало от една стълба, това не означава, че се бавим със строителството на десетото.

Благодаря ви за вниманието.

РОДОВИТЕ ИМЕННИЯ И КРАЯТ НА СВЕТА. 2012 - ГРАНИЧНА ГОДИНА

От стр. 1

"Като орел Русия ще се рее високо над земята и ще осени с крилата си цялата земя. Нейното духовно превъзходство ще признаят всички, включително и Америка. Но това няма да стане бързо, а след 60 години."

Пророчеството е дадено през 1979 година, през 2013 ще са минали 34 години от него. Като се вземе предвид, че 60 години след думите на Петричката врачка, към 2040 година, процесът на духовна трансформация в Русия ще е достатъчно напреднал, за да получи признание и разпространение в целия свят, трябва да се признае че в сегашното време се извършва преображение, за което повечето хора не си дават сметка.

А ето и какво казва Беинса Дуно по този въпрос:

"Преди 2000 години се казваше, че е наближил денят Господен. Сега аз казвам: ние СМЕ в деня Господен. Остава само половин час до последния трен."

През целия този ХХ-ти век ще бъде СЪДБА на света, през ХХI-ви век ще бъде връщането при баща си, както блудния син. Той е векът на установяване на нов порядък в света съгласно изискванията на Господното Царство и век на силен духовен подем. А в ХХII-ри век ще се възстанови Царството ХРИСТОВО на Земята".

Старата Русия - това е ведическа Русия, част от щастливата цивилизация на хората през ведическия период. Разбира се, за нея няма откъде да научим, тъй като древната история е изменена. Хората в миналото не са живели на стада, облечени в кожи, търсейки по цял ден храна. Твърдението за прехраната е валидно за днешното време, когато "висшето творение" е изцяло поробено от работа, обаче не за удоволствие, а за пари. Направено е всичко, за да забравят хората времената, в които живели са щастливо. Клади с книги, пожари на най-големите библиотеки в света, съхраняващи милиони ръкописи със знания. И все пак истината е оставила следи в легендите и митовите. Ето как е пресъздаден от Овидий един от древногръцките митове за ЧЕТИРИТЕ ВЕКА:

Първият, златният век, избуя. Непознаващ разплата, тачеше той без закон, доброволно, и правда, и вяроност. Нямаше казън и страх. По стени не стояха заплахи в плочи, излети от мед...

... Ровове и стръмнини не се виеха край градовете.

Нямаше бойна тръба, нито рогове медни извити, никакъв шлем, нито меч. От войници народите още

Петър Дънов /Беинса Дуно/

Публий ОВИДИЙ НАЗОН
(43 до н.е. - 18 от н.е.)

нямаха нужда. Безгрижни, в покой преживяваха дните.

Още свободна от дан, неопитала остра мотика и небраздена от плуг, им гаряваше всичко земята.

Хората бяха щастливи с храна, без принуда израсла, късаха ягодов плод и беряха планински малини,

гренки, висящи от богливия храст на къпина, жълди, капнала дар от дървото на Юпитер китно.

Пролет цъфтеше безкрай и прохладният дъх на Зефира галеше с ласки цветя, покълнали без никакво семе.

Раждаше бърз урожай от орач неорана земята, без да отгъхват, полята златееха с класове тежки.

Още реки от нектар и потоци от мляко течаха, капеше мед златожлъд от зелените дъбови клони.

Но този златен век свършва. И идват последователно вековете на среброто, медта и желязото.

Ето, стремглаво нахлу във века на метала по-долен всяка злина. Отлетяха Срамът, Верността, Правотата. А вместо тях се явиха лъжи и коварни притворства, хитрост, насилие, козни, претълната страст към имане.

***

Искаше не само посеви човекът от тучната почва и урожая дължим. Той проникна и в земното лоно, за да изравя блага - за желания лоши съблазън, - дето ги пазеше тя до стигийските сенки наблизко.

Вредно желязото беше, но още по-вредното злато бял свят видя. А войната, която воюва и с двете, с окървавена ръка заразмаха оръжие звънко.

И заживяха с грабеж. От стопанина гостът се плаши, тъстът - от зетя, дори любовта между братя е рядка.

Мисли мъжът гибелта на жена си, а тя на съпруга, мащеи в тайни напитки отровна самакитка сипят, смъртния час на бащата синът преди време издира.

Представата за златния век като време, в което хората са живели безгрижни, е залегнала в много митологии, например скандинавската. Тя е присъща и на християнството, според което Адам и Ева пребивават доволни в Рая до мига на тяхното изгонване.

В календара на маите еволюцията на съзнанието протича на 9 цикъла, всеки един от които се състои от 13 части, бележещи ново развитие. Календарът започва да отчита времето преди приблизително 16 милиарда години и завършва с 21.12.2012 година. Този завършек често се използва в хипотезите за края на света. Но датата означава свършека на един голям етап в живота на сегашното човечество и не означава непременно унищожение. **Предстои ново начало, което обаче не ще дойде само, трябва усилие от страна на хората.** Въпросът сега е: какво да правим? Отговорът го даде Христос: трябва да станем отново деца. Да си върнем чистите мисли, присъщи на всички при тяхното раждане и губещи се в течение на живота.

Следната притча на Учителя прекрасно илюстрира този процес на загуба.

"Един знаменит италиански художник искал да нарисова образа на Христа и затова, като обикалял града, вглеждал се в хората, за да намери някое подходящо лице за целта. И наистина, намиращ един младеж, около двадесетгодишен, и нарисувал по него образа на Христа. Работата излязла сполучлива. След десетина години същият художник решава да нарисова образа на Юда и търси подходящо лице. Намира един млад човек, който му казва: "Господине, аз ви се чудя; преди десетина години ви позирах за Христа, а днес ме викате да ви позирам, за да нарисувате Юда! В десетина години само в порочния живот така се изменило лицето на този младеж, че е замязал по външния си вид на Юда."

Чистите помисли - това е вярата. Вярата в доброто, вярата в човека, вярата, че всичко, което се случва, като отговор на мислите, е за добро. Наивността на децата - това са чисти мисли. Те не подозират, не обвиняват, защото знаят, че хората са добри. Ако съумееш да си спомним това, ще станем отново деца. Възрастните полека-лека губят илюзиите си, предават мечтите си, защото забравят. Забравят в какъв свят са дошли, че в него най-силни са лъжата, уловките и хитрината, преследващи цел една - да превърнат хората от господари в подчинени. А това става най-лесно, когато те загубят представа за собствената си красота. И тогава започват да се съмняват в другите около себе си, неможейки да оценят тяхната душа, подмамена и излъгана също. Не осъзнават, че грозотата, която виждат, това са онези тъмни енергии, стремящи се да завладеят човешката душа, а прекрасното е самият човек. Ето това са чистите помисли - способността да видиш отвъд суетата, грубостта и лъжата, да откриеш истинския човек. Трябва да си ги върнем. Защо да се рисуваме грозни, щом сме красиви? Толкова хубави, че всички същности във всемира затаили дъх при раждането на човека, образ и подобие божие - и по способности и по красота. По способности - да твори със слово, и по красота на своята душа.

Чистите мисли, нека си спомним, могат да събдват всяка мечта, с тях се творят най-силните образи. Затова, ако ние желаем да променим нещо в света, за да имаме силата, трябва да бъдем като децата. Като тях да мислим, че няма невъзможни неща.

В "старата" Русия, в древната ведическа цивилизация, обхващаща всички континенти, хората живееха в родови имена. Телата им бяха чисти, а душите им имаха връзка с твореца. Децата не заспиваха, а родителите им не ги учеха, че с жестокост се пробива в живота. Нямаше загуба на чистите мисли, защото природата, сред която израстваха ведите, им доказваше, че съществува само красота. Животът не ги нараняваше, защото имаше само щастие.

Златният век ще се върне. Към него сочат всички учители, към него се стремят всички духовни учения.

Мисълта сътворява реалността. Но не всяка мисъл, а тази, която е чиста и осъзнава творещата си способност. От друга страна, чистота ѝ и нейният поглед върху себе си се определят от действителността, от възпитанието на децата. В течение на хиляди години се оказа, че това е най-трудното за постигане - в старата реалност да се възпитава мисълта. Но именно родовите имена ще го направят. Ще ускорят мисълта човешка, която и в деца, и във възрастни ще е продължение на божествената. И точно в това се заключава процесът на събуждане на заспалата ведическа цивилизация. Факторите, активизиращи мозъчните клетки на човека (знае се, че сега той използва едва 5% от тях) и предизвикващи осъществяване на връзка между съзнанието и подсъзнанието са свързани с природата. Това са контактите с растителния и животинския свят и храната. Затова Анастасия съветва при подходящо време да се прекарват на открито няколко нощи годишно, като при заспиване се съзерцават звездите, а мисълта се впусне в творчество.

Мисълта може да се ускори и чрез храната - ако телата се хранят с пресни плодове и зеленчуци. И ето тук е тайната - плодове и зеленчуци, отледани и зареждани с любов. Може би звучи твърде далечно, твърде абсурдно, но ако потърсим безпристрастно, ще намерим доказателствата. Знае се вече, че не само животните, но и растенията, дори и водата реагират на човешкото отношение. Когато растат в собственото имение и човекът ги поглежда с любов, плодовете хранят не само тялото, но и душата му. Това велико знание - за същността на храненето - ще достигне до хората, ще се приложи и те ще излязат отново божествената си същност.

Всичко вече е започнало. Наближава 2013 година. Времето на последния етап от смъртта на старата човешка цивилизация и началото на раждането на нова.

Процесът ще започне от Русия и България и като огън ще обхване целия свят. С векове е подготвяно съзнанието на хо-

рата, за да могат да приемат и осъзнаят, да участват в предстоящите събития. Николай и Елена Ръорих завършиха подготовката в Русия, Беинса Дуно - в България. Мисиите на България и Русия са свързани. Всичко в миналото на двете държави води до този момент. Беинса Дуно го описва по следния начин:

"Славянството ще бъде ковачницата на Новата култура. Тази промяна, която става сега в Русия, се дължи на действието на много напреднали същества - братя на Любовта, предци на човечеството, които ще се вселят в славянските народи. Те ще докарат велик духовен подем.

Русия е връзката между Изтока и Запада, тя е посредница между Европа и Азия. Това е една от нейните задачи. Българите трябва да се свържат с Русия и с другите народи. Цялото учение на Бялото братство ще бъде прието и приложено в Русия."

"Но аз вярвам, че иде голяма топлина, която ще стопи ледовете. По планините ще се вдигнат големи изпарения, ще потекат чисти, бистри потоци. След това ще се яви буйна растителност, посадените семена и плодове на хилядите години от миналото ще изникнат, ще цъфнат и ще вържат и народите на цялата Бяла раса ще си погадат ръка. Ще дойде тази Нова култура в света, на която никой не се е надявал и която никой не е виждал. И всички ще бъдете граждани на тази Нова култура, на това Ново човечество!"

Нека сега се замислим какви чувства владеят нашия свят, какво преживява човек в живота си? Става сутрин, пътува един или повече часове до работата си, работи по осем часа на ден, обикновено нещо, което не му е по сърце, и когато се върне вечер уморен в къщи, няма време за най-хубавото - да прекара забавно със се-

мейството и приятелите си. Тези най-приятни моменти минават някак набързо, съпроводени с притеснение от липсата на време, средства или от други различни проблеми, с които щедро е изпъстрен човешкият живот. Хората стават роби на работата си (самата дума "работа" произлиза от сливането на старославянската "рабъ" и местоимението "тъ"), цялото им съществуване е подчинено на едно - на грижата за хляба и покрива. Няма друго същество в природата, както справедливо отбеляза г-н Фукуока, на което е необходимо да работи, за да се храни.

В съществуващите вече селища от родови имена в Русия

То сякаш не е на планетата Земя. Или по-точно, сякаш е в друго време - в бъдещето. Усетихме атмосферата, видяхме с очите си този различен начин на живот, дишахме с пълни гърди чистия въздух и разпитвахме жителите. И те са различни - топли, много дружелюбни, спокойни - никой за никъде не бързаше, отговаряха изчерпателно на безбройните ни въпроси, показваха с гордост къщите, които в повечето случаи сами бяха построили, езерата, но най-вече различните дървета - плодни и горски, малки и по-големи. Видяхме новите деца как растат в свобода, далеч от мръсния въздух и отровената вода, играещи сред природата. Хранят се с това, което ражда тяхната семейна земя, прясно откъснато, отгледано с любов от родителите им.

Жителите на селищата от родови имена, изградени в различните краища на Русия, искат да бъдат щастливи. И са го постигнали в много по-голяма степен от градските жители. Но те имат и други цели. Искат да покажат на практика, а не само теоретично, че това е естественият, най-добрият начин на живот за човека. Искат всички да видят, че той носи физическо здраве и финансово благополучие. Продуктите, излизащи от родовите имена, са предпочитани и търсени, макар и с цени, няколко пъти по-високи от останалите. Тези хора се организират и действат да се измени законът за земята в Руската федерация и на всеки желаещ да се предостави за обработване земеделска земя с размер 10 декара. Това вече е направено в Украйна, където всеки пълнолетен гражданин срещу символична сума може да закупи държавна земя с размер точно 10 декара. Заселниците в родовите екооселища искат да докажат чрез примера си, че хората, живеещи в тясна връзка с природата, като я обичат, вместо да я унищожават, могат да променят отношенията помежду си, да разрушат света на измамата, лъжата и омразата и да съградят друг - на обичта и радостта. Не е ли това мечтата на всеки човек?

Всичко вече е започнало. Сега е гранично време. През 2013 година един посветен ще оглави новото обществено движение в Русия, а България няма да изостане, защото тук са учениците на Бялото братство, онези души, подготвени за проводници в бъдещите векове.

Нека завършек на това, което имах да ви кажа, бъде призива на Беинса Дуно:

"Христос казва: "Бъдете будни!" За какво? Сега е най-опасното време, може да заспите и да останете вън. Божественият влак е толкова точен, само с една секунда може да закъснеете. Затова вашето съзнание, вашите сърца и умове трябва да бъдат будни."

От стр. 1

Доказват го такива открития като Казанлъшката гробница, гробницата в Мезек (могилата "Мал-тепе"), гробницата при Свещари, гробницата в "Долината на царете" (Казанлък), гробниците в Старосел, Александрово и десетки още други уникални обекти.

Наред с археологическите разкопки и писмените източници и предания, тракийските култови обекти (могили, гробници, храмове, светилища) ни дават ценна информация не само за материалната, но и за духовната култура на траките, която е била на много високо ниво в древния свят.

Тракийската и гръцката култура се развиват под влияние на Месопотамия, Персия, Египет и Микена. Паралелно с това обаче наблюдаваме и една неподражаема оригиналност в Древна Тракия, която е характерна единствено за нашите предци траките. Във връзка с това трябва да отчитаме обратното влияние от Тракия към околните народи, още повече, че предпотопната култура и цивилизация в Причерноморието е била тракийска. Тази цивилизация е предлагала по време с няколко хилядолетия зараждащите се по-късно култури в Месопотамия, Египет и Гърция. В това отношение ни очакват големи изненади и открития в шелфа на Черно море и старите брегови линии от преди Потопа, където е имало множество селища от тази култура.

Тракийските култове, религия и светилища

Траките имали множество богове, чиито култове са обединени в тракийския орфизъм и Дионисиевите мистерии. Много по-късно тези божества са възприети от елините и неправилно днес се смятат за божества от Древна Гърция. Още Херодот обаче изтъква, че имената на божествата са възприети от елините чрез трако-пеласгите и че тези божества идват основно от Египет. Тук е мястото да отбележим, че според някои нови данни преддинастичните египтяни са от бялата раса (както и първите династии на фараоните) и че те идват в Египет от Тракия и Мала Азия 33000 години пр.Хр., а може би и много по-рано.

От траките идват оргиите на Кабирите и култа към Хермес (Тот-Хермес или Хермес Трисмегистос ["Трижди Могъщ"]), Дионис, Арес, Зевс и другите богове. Херодот, описвайки обичаите на траките, изтъква, че те почитат най-много боговете Арес, Дионис и Артемида. Царете на траките обаче, отделно от останалите граждани, почитали най-вече Хермес; единствено в него се кълнели и твърдели, че са негови потомци (15). С името на Хермес се свързва и едно тайно учение, наречено по-късно "херметизъм", което традиционно се приема, че идва от Египет и е събрано в 42 книги. Част от тези херметични текстове са обобщени през Античността в сборник, наречен "Corpus Hermeticum", който обхваща 16 трактата под формата на диалози (12, 14).

Херметизмът стои в основата на орфическите мистерии, езотеричните учения и древната теология и теософия на антична Европа. От него черпят знания и вдъхновение пифагорейците, неоплатониците, гностиците и алхимиците. Според Едуар Шуре учението на Хермес инициира и "дава първите лъчи" на доктрините на Орфей и Мойсей. За отбелязване е, че херметизмът в своята оригинална форма е монотеистично учение и това се подчертава от по-късните християнски коментатори. В "Божи наставления" ("Divinae institutiones") на Лактанций се набляга върху изказванията на Хермес за монотеизма, за неизразимостта на божественото и за Божието слово: "...Той (Хермес) е написал книги, много книги за познаването на божествените неща. В тях провъзгласява величието на върховния и единствен Бог и го назо-

ТРАКИЙСКИТЕ МОГИЛИ,

Религия, митове и култове при траките

Казанлъшката тракийска гробница (края на IV-началото на III век пр.Хр.) на одриския цар Севт III

вава със същите имена като нас - Господ и Отец" (13).

От данните, с които разполагаме, става ясно, че по всяка вероятност Тот-Хермес, както Орфей, Дионис, Залмоксис, Херакъл и други били реално съществували личности от дълбока древност, които след смъртта им били обожествявани от траките. В следствие на това се появили и различни култове, възприети от околните народи и най-вече от южните варвари - ахеици и дорийци. В следствие на редица по-късни исторически фалшификации тези божества са обявени за "собственост" на древните елини и като такива битуват в повечето книги и учебници.

Херметизмът е религия само за посветени. Подобно на орфизма, в това учение били допускани само избрани хора, притежаващи определени морални и физически качества, които преминавали ред изпитания, преди да бъдат посветени от жреците. Съгласно тази доктрина: "...Истината се измерва с интелигентността, тя трябва да се прикрива пред слабите, които би накарала да полудеят; да се крие от злите, които само откъслеци могат да схванат от нея - откъслеци, които биха могли да им послужат като разрушителни оръжия. Затвори истината в сърцето си и нека тя говори чрез делата ти, науката да бъде твоя сила, вярата - твой меч, и мълчанието - твоя несломима броня..." Такива са наставленията на йерофанта (първосвещеника) към новопосветените. И още: "... Душата е забулена светлина. Когато човек се не грижи за нея, тя започва да тъмнее и угасва, но когато в нея се налее свещеното масло на любовта, тя се запалва и гори като безсмъртна лампа" (12).

Херметичната доктрина намира най-силна проекция в тракийския орфизъм. Съгласно древните текстове и предания Орфей бил роден и живял в Родопите. Според легендата той е син на една от жриците на Аполон. Друга версия го представя като син на тракийския речен бог Еагър и музата Калиопа (вариант - син на Слънцето и великата богиня-майка). Орфей е от царско потекло, той е геният на духовна Тракия и Елада и будителят на божествената душа. Едуар Шуре твърди, че още като младеж Орфей пътува до Самотракиа, а после отива и в Египет, където бива посветен от жреците в Мемфис и се обучава повече от 20 години в египетските мистерии и тайната херметична наука. Това става 1300 години пр.Хр. (12). Част от пътешествията на Орфей на изток са описа-

ни в "Аргонавтика", където той е един от героите в похода на аргонавтите, извършен преди Троянската война.

Орфей не отива в Египет неподготвен. Имайки предвид произхода му, той отрано бил закърмен с езотеричните учения и духовните практики на траките. Това проличава и в диалозите му със Сфинкса, когато отива да учи в храма на Карнак. Тогава, за да го изпита, Сфинксът му задава 13 ключови въпроса, с които Орфей се справя блестящо (16).

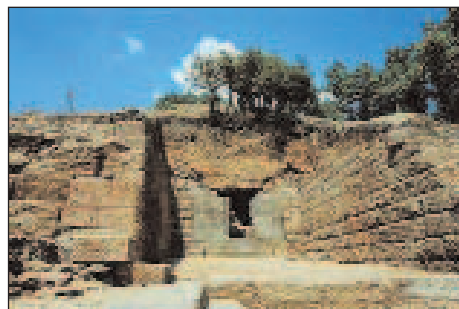
По онова време в Тракия слънчевите и лунните религии си оспорват първенството. Тези две вери предпоставят противоположни теологии, светогледи, религии и социални организации. Небесните и слънчеви вярвания имат своите храмове в планините, своите жреци и строгите си закони. Лунните вярвания господстват в горите и долините; те имат жреците си, сладострастните си обреди, неправилно практикуват изкуството на тайните (различни магии) и всеки обред завършва с оргия (12). Противоборството на слънчевите и лунните култове е и борба между половете, борба между мъжкия и женския принцип (светлината и мрака).

Завръщайки се от Египет, Орфей дава нова сила на Слънчевото Слово на Аполон, като го оживотворява с тайните на Дионис. Той свещенодейства в най-древното светилище на траките, което се намира в планината Каукайон (Родопи). Предполага се, че това е свещения храм на Дионис в Перперион, където по-късно римският военачалник Флавий направил жертвоприношение по тракийски обичай след вестта, че му се е родил син - Октавиан Август. В същото светилище е пребивавал и владетелят на света Александър Македонски, за да му бъде направено предсказание. Подобно тракийско светилище е имало и в Делфи, където според Фабр д'Оливие жреците са се наричали "тракиди" и са били пазители на висшето знание. Амфикионията (Институт на

СВЕТИЛИЩА И ХРАМОВЕ

Храмът на Ситалк край Старосел в Централна България

Храмът в могила Хоризонт, част от Тракийския култов център Старосел. Това е единственият храм, открит в Тракия, с колонада - намерени са 10 колони

храмовите общности) в Елада древността се пази от тракийската гвардия, т.е. от воини, посветени в тайните. Тиранията на Спарта премахва тази неподкупна гвардия и я замества с бруталната сила. По-късно глаголет "тракизирам" се е употребявал иронично за последователите на древните учения (12). Все пак древните гърци смятали Тракия за свято място - страна на светлината и истинската родина на музите, защото тукашните високи планини криели най-старите светилища на Хронос, Зевс и Уран (12). В древността истинската планина Олимп се е наричала Рила ("Свещена планина"), където според Петър Дънов се намира най-старата духовна школа, още от времето преди Потопа. Тя действа и сега!

Фабр д'Оливие изтъква, че името Тракия произлиза от финикийското "Ракхива" - етерното пространство или небесната твърд, и в символичен смисъл означава "страната на чистата наука" и на произлизащата от нея свещена поезия. От философска гледна точка тя означава "страна на духа, място на ученията и традициите", които доказват появата на божествения разум". В този смисъл са възприемали посветените в тайните орфически учения ката Пиндар, Есхил, Емпедокъл, Платон, Питагор и др. (12).

Изворовият материал за орфизма е доста оскъден и се смята, че много от книгите на Орфей са загубени през вековете. Сред тях са: "Аргонавтики" - описание на великото дело на Хермес; "Деметриада" - космогонична поема за майката на боговете; "Свещени песни на Бакх (Дионис)" - теогонични химни;

"Булото или мрежата на душите"; "Изкуството на тайните и обредите"; "Книга за мутациите, химията и алхимията"; "Коридантите" - книга за земните тайни и земетресенията; "Анемоскопия" - книга за атмосферата, една естествена и магическа ботаника и др. (12).

На гръцки език са запазени някои преписи от орфически химни - т.нар. "орфически

таблички", даващи наставления на слизащата в царството на сенките душа; златните плочки от гробницата в Пелина (Тетрапорос), Тесалия (IV в. пр.Хр.) и златните орфически плочки от Крит и Южна Италия (17).

Според проучванията на Томов "Орфизмът е цялостна система, съдържаща космогония, есхатология и етика, чиито положения са: душата е безсмъртна и с божествен произход, но е белязана с вина, привнесена в произхода на човека от разкъсалите Дионис титани, и за наказание е затворена в човешко или животинско тяло, от което не може да се освободи доброволно; след смъртта на тялото отива в Хадес и се изправя пред съд, а от там се преражда в ново тяло до пълно изкупление и завръщане сред боговете - цел, до която води само чист орфически живот на земята" (17). Основни изводи за тази орфическа доктрина са Пиндар, Емпедокъл и преди всичко Платон, който, според собствените си думи, се е учил от пътуващи тракийски жреци, наричани орфици. От това следва, че цялата Платонова философия е сянка на орфическите мистерии (17). Безспорно е влиянието на орфизма също върху питагорейството, неоплатонизма и ранното християнство.

Тракийският орфизъм съчетава както култа към слънцето, така и култ към земята. Във връзка с това, не случайно е представена идеята, че Орфей е син на Слънцето и на Великата богиня-майка (8). Акцентът в орфизма обаче попада върху слънчевите култове и затова повечето от тракийските светилища се намират високо в планините. По някои от тях се откриват съоръжения, явно служещи за отчитане на календарни цикли и за астрономически наблюдения. Такова е светилището на връх Тумба в местността "Орфенското" при Доспат. Там има кръгъл камък с изсечени знаци, отбелязващи различни положения на слънцето и звездите. Отделно от това има прокопан тунел в скалите, служещ вероятно като обсерватория за астрономически и математически изчисления. Наскоро изследователи откриха в Родопите светилище, изсечено в скалите, като пещера с формата на вулва (женски полов орган). Установи се, че при определено положение на слънцето лъчите му проникват през отвора на светилището и се проектират във вътрешността му, където се намира нещо като олтар. По този начин древните траки са подчертавали символично оплождането на земята от мъжкото начало - Слънцето...

Такива тракийски светилища има край

Асеновград - "Белинташ"; в Рила, над седемте рилски езера - "Салоните"; култовия кладенец в с. Гърло, който прилича на обсерватория; "светилището на нимфите" на Мадара; светилището при тракийската крепост край Тополовград; светилището при с. Татул (Момчилградско); долмените край с. Хлябово (Ямболско) и много други.

Във връзка със слънчевите култове е интересна интерпретацията на името Орфей. Според Едуард Шуре, Орфей (или Арфа) получава това име след завръщането си от Египет. Преди това той е бил наричан "син на Аполон". Орфей означава "онзи, който лекува със светлина" (от финикийски: аур - светлина, рофае - лечение) (12).

Според Попов тракийският орфизъм предполага уреждането на света на степенни. Отначало Великата богиня-майка (земята) само възпроизвежда природата чрез самозараждане (самооплождане). Втората степен на космогонията е появата е появата на божествения син - Слънцето, като мъжко начало, нужно за баланса на природата и нейната цикличност. Третата фаза е свързана с възмъжаването на сина и достигане смисловото равнище на бога, а четвъртата степен е свещеният брак на мъжкото и женското начало, затварящо цикъла с потомство (8).

В тракийската религия с особена сила изпъква култът към Великата богиня-майка, свързана с плодородност и многообразието на света. По принцип Великата богиня е анонимна, но има много лица и локални тракийски имена - прозвища като Бендида, Котито, Брауро, Зеринтия, Хеката, Рея, Изида, Кибела, Мая, Артемида Браурония (Брауро) и др.! Най-популярни от тези имена са Бендида и Кибела. Ликът на Великата богиня-майка е често срещан по различни предмети на лукса и разкоша, присъства в украшения, ритони, фиали, сервизи, вази, апликации и др. Тя е покровителка на растенията, животните, природата, също на хората и човешкия род. Бди над плодородието, пазителка е на домашното огнище, закрила жените-майки и неомъжените девички. Великата богиня е хранителка на обредите, с които избраниците се посвещават във вярата към нея, създателка е на онези, с които се извършва посвещението и свещеното предаване на властта и въвеждането в божествен владетелски сан (8).

Култът към Великата богиня-майка е един от най-древните при траките. Освен в Тракия, Мизия и Македония, той се изповядвал и от траките, преселили се много векове пр.Хр. в Мала Азия. Траките, които през средата на V в. пр.Хр. се настанили в Пирея и Атина, без съмнение като колонисти занаятчии и търговци, успели да наложат нейния култ и на атиняните. За това споменава и философът Платон в "Държавата". Той изтъква, че религиозната служба, ритуалите и празничната процесия в Атина се извършва от траки (1).

Светилища на Бендида имало също в Пирея, Лаврион, Саламин, гр. Филипи, Македония, и голямо множество в Тракия. Според римския историк Тит Ливий храм в нейна чест се намирал на западния бряг по долното течение на р. Марица. Лукиан също споменава за храм на Бендида в Тракия (1).

Артемида - Бендида се появява и в много тракийски оброчни плочки, както и по монети. Археологическите проучвания показват наличие на множество тракийски светилища, където са се изповядвали различни култове като: "Петров кръст" над Драгоманския връх; на връх Стол (с. Загъжене); връх Баба (до с. Сегърлиево); между връх Руссарето и Голяма Шипковица; връх Теке до с. Чомлекьой (Ямболско); връх Могила до с. Мухла (Новопазарско); до с. Чеканчево (Софийско) (1); акропола на Кабиле (Ямболско) и много други.

На стр. 14-15

От стр. 13

Тракийски светилища се намирили и покрай пещерите до сладки, студени и топли минерални лековити извори. Там били почитани главно божества като Асклепий, Хигей и Телесфор. Такова е светилището "Синилото" на "Глава Златна Панега" (Луковитско); Змейови дупки (до Сливен); голямата пещера до с. Балдъркьой (Провадийско); голямата пещера - "светилището на нимфите" на Мадара (Шуменско).

За последното светилище Баласчев, цитирайки Страбон, твърди че в пещерните жилища около Мадара живеел гетския бог-демон Залмоксис (Гибелейзис). Този бог - пророк на гетите според старо тракийско предание е живял по времето на Питагор (към втората половина на VI в. пр.сХр.) и двамата мъдреци беседвали по важни философско-религиозни въпроси (1). Гръцката версия представя обаче Залмоксис като роб на Питагор. Това, разбира се, е доста съмнително, тъй като събитията се разиграват в Тракия, а не в Гърция и освен това Залмоксис е бил цар, а не роб!

Според Херодот, Залмоксис е живял много години преди Питагор и това опровергава твърдението, че двамата са се срещали (15). Маразов изтъква, че Залмоксис е пътешествал из целия древен свят и бил дори и в Египет, където натрупал духовни знания (3).

Сред гетите Залмоксис проповядвал херметическото и орфическо учение за безсмъртието на душата и по-късно траките го обожествили и издигнали негов култ.

На няколкостотин метра от Мадарския конник до с. Мадара е открито и трако-римско светилище, издигнато в чест на богинята Бендида - Артемида. Там са намерени и басейни бани за ритуално къпане, както и множество оброчни плочки с тракийския херос, плоча с изображението на Дионис и други интересни находки.

Друго средище с тракийско светилище е имало по долината на р. Разметаница с център "Царичина" (Дупнишко). Наскорото откритата храм гробница край с. Старосел (Хисарско) също е свързана със светилище на траките, което се намира в близост. До самата гробница има и изсечени в скалите и култови ями, в които вероятно са се извършвали жертвоприношения (1). Едно от най-прочутите и известни светилища е това в Бурдапа (с. Саладиново, Пазарджишко), където са намерени 95 оброчни плочки и се смята, че е посветено на Либетрийските нимфи (първоначалните музи).

Освен споменатите по-горе божества, траките почитали Сабазий (аналог на Дионис); Ямбагула (Хестия - женската дублетна форма на Залмоксис); Тракийския конник (Херос); Арес (Кандаон); Кабирите; Аполон Дерайнос; Херакъл (3), както и някои помалко известни домашни божества като Асдула, Дава-топа, Дар(а)-зала, Дер(е)-зала, Дело-п(а)та Евантита, Мед(а)в(а)за, Сурегета, Тил(а)-теза, то-той и др. (1).

Характерен култ при траките било обожествяването на техните царе и вярата в безсмъртието на душата. Според Попов, в системата на тракийския орфизъм, обожествяването на тракийските владетелите е свързващо звено и нужно стъпало, като е необходимо да се преодолее стремежът към извисяването до бога и превръщането на владетеля в бог (8). Обожествяването на починалите владетели се отразило и върху погребалните обичаи на траките.

Завършвайки тази част ще споменем, че около тракийските светилища и култове има много неизяснени моменти. Това дава основание на някои изследователи да спекулират с темата, давайки съвършено грешни трактовки. Наскоро в пресата се появя съобщение, че "нашенският Индиана Джоунс" - проф. Рангел Гюров бил разкрил тайната на тракийските светилища и култо-

ТРАКИЙСКИТЕ МОГИЛИ,

Религия, митове и култове при траките

Некрополът при с. Дуванлии се състои от 50 надгробни могили, които принадлежат към различни епохи: единичните са най-големи и се датират през 5-4 в. пр.Хр.

Най-ранното погребение е извършено в могилата Мушовица (края на 6-5 в. пр.Хр.). Насипването на Голямата могила (диам. 45 м, вис. 7 м) започва, след като на нивото на околния терен е изградена каменна гробница с оформен като капак на саркофаг покрив. Горните останки на мъртвия са положени върху пода на гробницата и по всяка вероятност са били покрити със златотъкана материя. В гроба са намерени 2 златни нагръдника, златен пръстен с изображение на конник и гравирани надписи SKYTHODOKO, два сребърни кантароса (чаши със столче и две дръжки). Приема се, че богатите погребения от Дуванлии принадлежат на представители на династическия дом на бесите, името на един от които - SKYTHODOKO, е гравирано върху пръстена от Голямата могила

ви обекти ("Родопите - древния Клондайк" интервю на Николай Москов, в. "24 часа", 07.09.2002 г.). В своето интервю професорът твърди, че: "светилищата на траките не са никакви култови места, а флотационни хидросъоръжения за добиване на злато"! Такива били обектите "Татул", "Перперикон", "Дъждовник", "Харман кая", "Белинташ" и десетки други. Знаците по скалите пък били "нишани и знакова система, която сочи златните находища". От това странно на пръв поглед твърдение, би следвало да се направи заключение, че траките не са имали духовна култура, а са били някакви сребролюбци и са се интересували само от златото и материалните придобивки. Фактите обаче говорят друго, а пред фактите и сребролюбците от съвременното трябва да млъчат!...

Проф. Рангел Гюров е ръководител на департамент "Науки за Земята и околната среда" в Нов Български Университет. В този съмнителен "български" университет се е събрала доста странна компания от преподаватели, които промиват мозъците на българските студенти с глобалистски психотронни методи и вредни теории. Все още не сме чули за някакви приносни археологически или исторически открития на проф. Гюров. Явно е, че тук отново се сблъскваме с поредния опит за подмолно и добре платено фалшифициране на българската древна история!...

Тракийските могили и гробници

Както вече изяснихме, тракийските могили и гробници са най-запазените култови обекти на траките. По същество погребалната могила представлява мемориален паметник на погребания в нея. Според археолога Георги Китов тази традиция идва от дълбока древност, когато воините или починалите са били погребвани в обикновени гробове и пръстта от изкопания гроб се е натрупвала като малка могила отгоре. Постепенно, за да се отличат гробовете на героите и царете, започвали да насипват по-големи могили, а след това да се изграждат и гробници

Местоположението на Дуванлии

на по-знатните починали благородници. Понякога царските погребения се извършвали и в действащи храмове, които след погребението били засипвани с пръст. Този начин на погребване е свързан с култа за обожествяване на владетеля, затова той бил погребван в храма, където преди това се извършвало поклонение и религиозни ритуали за почитане на съответното божество.

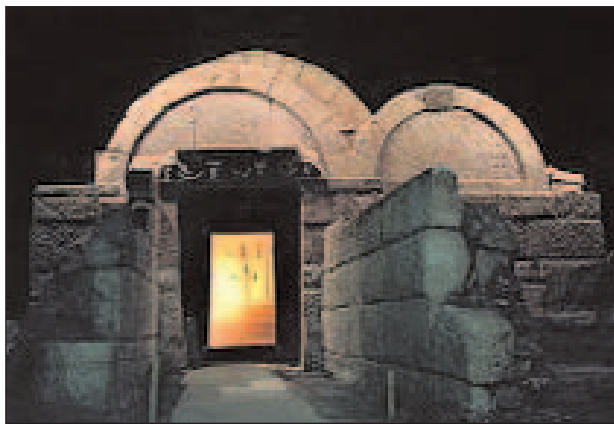
Типичен пример за това е погребението на цар Ситалк (V в. пр.Хр.) в храма гробница при Старосел (Хисарско). Там има и култов комплекс с още 8 гробници. Изследванията показват, че преди да стане гробница, обектът в Старосел е бил действащ храм. За това свидетелстват изтритите от богомолци стъпала на централното стълбище, наличието на подвижни каменни врати на предверието, различни архитектурни особености на строежа и наличието на странични площадки, предназначени за религиозни ритуали. Размерите и внушителността на това съоръжение са забележителни. Могилата е висока 21 м, а обиколката на каменната стена - крепида е 241 с височина 3 м. Всичко е строено с големи дялани каменни блокове, които на места са свързани със железни скоби и са залети с олово. Със своята импозантност и тип на строеж, този храм-гробница е съизмерим с подобни антични съоръжения от Микена и Мала Азия.

Тракийските могили са с различна големина, като някои наистина имат грамадни размери, което понякога обърква археолозите, считайки ги за естествени хълмове.

Изследвайки погребалния инвентар и други находки, археолозите до голяма степен успяват да установят погребалните обичаи на древните траки. Сведения за това дават и редица антични автори. Херодот, например, описва погребалния ритуал на траките: "...Заможните граждани биват погребвани по следния начин. Мъртвия излагат в продължение на три дни и след като предварително са го оплакали и са принесли в жертва всякакви животни, започват да пируват; след това го погребват, като го изгарят или без изгаряне го заравят в земята; насипват могила и уреждат състезания от всякакъв вид, в които най-големите награди се присъждат съответно за единоборство. Така се извършват погребенията у траките..." (15).

СВЕТИЛИЩА И ХРАМОВЕ

Свещарската гробница в Археологическия резерват Сборяново

Според Фол, Херодот описва орфически обред на аристократично погребение, което е по-рядко срещано и поради тази причина е от особена важност (6). При подобни погребения, често за жертвоприношението са използвали коне, а също, в по-старо време, са правени и човешки жертвоприношения. Често в грунда под могилния насип се срещат обредно-жертвени ями, където се е стичала кръвта на жертвата. При Старосел такива ями са открити в страни от крепидната стена на могилата. Тук трябва да обърнем внимание върху идентичността в погребалните обичаи на траки, скити и древни българи, което е от особена важност!

На върха на погребалната могила понякога се открива надгробие - олтар или зооморфен/антропоморфен знак, които според Фол обозначават сина на Сина на Великата богиня-майка (6). Такива са открити на върха на гробницата при с. Мезек (Хасковско); могилата при с. Чеканчево (Софийско); Могилата "Топрак Хисар" (до с. Кадрашик); голямата могила до с. Емен (Търновско); голямата могила при с. Дуванлии (Овчехълмско) и др. На върха на последната могила при Дуванлии са открити каменни балвани (каменни баби или девташлари). Подобни са откривани и на върха на скитските могили в Причерноморието и Средна Азия.

Автори като Баласчев и Фол считат, че някои могили не са погребални, а са нарочно насипани за светилища. Доказателство за това е, че в такива могили не са открити погребения. В други пък са намирани останки от сгради или храмове. Особено

внушителна е сградата, открита в "Дедекьойската могила" (до с. Дедекьой, Новозагорско). Сградата, (по-скоро нейните основи), е четвъртита, с хоросанови зидове, дълга е 95 крачки и е широка 60. В горния ъгъл се намира кръгла кула с диаметър 10 м, а в югоизточната стена има порта, от която започва път, постлан с камъни. По средата на сградата има култова яма, дълбока три метра, в която е намерена оброчна плоча с тракийския конник. В близост са намерени още три такива плочи (1). В други могили са намирани закопани части от сгради, но не става ясно дали са гробници или храмове.

Според Фол и други изследователи, строежите под насипите надхвърлят общата си характеристика на надгробия. Освен за домове на покойника те могат да бъдат и места за почит към антроподемони (т.е. хероони), които могат естествено да са съчетани с поклонение и жертвопринасяне, както е прието в открит мавзолей (6). След време тези обекти изчерпвали функциите си и били затваряни за посетители, след което били засипвани в могила. Твърде вероятно е също затварянето на храма да е било предизвикано и от други причини, като например погребване на владетел в него или оскверняване.

В някои от гробниците храмове на траките се откриват великолепни стенописи, които ни дават изключително ценна информация за духовната и материалната култура на нашите предци. Примери в това отношение са Казанлъшката гробница, в която е погребан

одриският цар Севт III (IV в. пр.Хр.); прочутата гробница край Свещари, където има и скулптурна група и новооткритата от д-р Георги Китов гробница край Александрово - могилата "Рошавата чука" (IV в. пр.Хр.), за която писахме в кн. 17 на сп. "Авитохол" (2002 г.).

По отношение архитектурата на тракийските гробници и храмове много добра е разработката изследване на Малвина Русева (10), която представя великолепно тракийски и скитски образци с подробни архитектурни планове и описания на култовите обекти.

В заключение, както казахме и в началото на статията, тракийските могили крият все още множество тайни и представляват безспорно не само национално съкровище, но са и богатство с европейско и световно значение. Изхождайки от това, крайно време е българските власти да полагат повече грижи за тези безценни археологически паметници и да имаме национална политика и стратегия по отношение на тяхното разработване, запазване, съхранение и представяне на широката публика. Необходимо е също и законите да се прилагат по-строго и безкомпромисно, тъй като иманярите, мадерите и грабителите не спят!...

БИБЛИОГРАФИЯ

1. Г.Д. Баласчев. Старотракийски светилища и божества в Мезек, Глава Панега, Магара, Царичина и други градове и тяхното значение, печ. П. Глушков, София, 1933 г.
2. Проф. Д. Дечев. Очерк на религията на древните траки, Българска историческа библиотека, т. III, редактори - проф. д-р В. Н. Златарски и проф. д-р П. Ников, уредник - стопанин Страшимир Славчев, София, 1928 г.
3. Иван Маразов. Митология на траките, ИК "Секор", София, 1994 г.
4. Проф. Христо Данов. Траки, изд. "Народна просвета", София, 1982 г.
5. Проф. Христо Данов. Тракийско изворознание, изд. "Витал", В. Търново, 1998 г.
6. Александър Фол. Тракийската култура. Казано и премълчано, изд. "Рива", София, 1998 г.
7. Гертана Цанова; Людмил Гетов, Тракийската гробница при Казанлък, изд. "Български художник", София, 1983 г.
8. Проф. Димитър Попов. Тракология, изд. "Лик", София, 1999 г.
9. Иван Венедиков. Митове на българската земя. Раждането на боговете, изд. "Идея", гр. Стара Загора, 1997 г.
10. Малвина Русева. Тракийска гробнична архитектура в българските земи през V-III в. пр.н.е., изд. "Я", Ямбол, 2002 г.
11. Д.и.н. Георги Китов. Траколожка експедиция за могилни проучвания "Темп" (календар), София, 2002 г.
12. Едуар Шуре. Велики посветени, книга I и II. Орфей, Питагор, Рама, Кришна, Хермес, Мойсей. Изд. "Евразия-Абагар", София/Плевен, 1991 г.
13. Франсоаз Бонардел. Херметизмът, изд. "Панорама", София, 1997 г.
14. Николай Гочев. Античния херметизъм, изд. "Сонм" и Университетско издателство "Св. Климент Охридски", София, 1999 г.
15. Херодот. История, част I и II, ДИ "Наука и изкуство", София, 1986-90 г.
16. Сп. "Орфей", бр. 1, ИК "Егрезор", София, 1951 г.
17. Роман Томов. Императорите орфици, Орфизъм и ранно християнство, IV-VI век, ИК "Прозорец" и Акад. Издателство "Проф. Марин Дринов", София, 1998 г.
18. Георги Китов, Даниела Агре. Въвеждане в тракийската археология, ИК "Авалон", София, 2002 г.

ЯПОНСКО КЛОНЧЕ СОК ОТ САКУРАИ

Елица Гигова като абитуриентка, Смолян 1990 г.
От ляво на дясно: писателят Николай Хайтов, дъщеря му Елена Хайтова,
внучката Елица Гигова и поетът Никола Гигов

Никола ГИГОВ

/продължение от миналия
брой/

Друга икебана

Отначало не виждах цветя, а
чувах воали от гласове. Това бе
неземна музика, която фосфо-
рицираше.

Сякаш се бяха слели Орфеево-
то цвете с цвета на лотоса.

Сякаш се бяха слели родопс-
ките гласове с японските гласо-
ве в една чудна и звездна пента-
тоника.

Ту небето ме издигаше, ту оке-
анът ме привличаше. Дъждовете
бяха като хамак и голямото лю-
леене ми пораждаше тъга. Във
вятъра и дъжда чувах музика.
Но болката на плътта някак от-
болява, а болката на душата е
непрежалима. От изток ли сме
дошли, та така силно ме привли-
ча. Думите са кухи орехи, а сти-
ховете - ядки без черупки. Изх-
върлям черупките.

Прегърнати гласове на флейти
ме възнесоха, обгърна ме уха-
ние от японски цветя и полетът
на гласните докосваше небето.

Музиката и поезията са душа-
та на Япония. Аз бях вътре в ней-
ната душа.

Птици запърхаха в гърдите ми.
Горе хвърчеше детско хвърчило
с изобразени на него жерави.
Ангели кацнаха в тъжното ми
сърце. Едно дълго "А" и едно дъл-
го "О" се превърнаха в игра на
вятър и тръстики, вятър и водо-
расли, вятър и звезди.

Японската музика и поезия ми
постлаха постеля от ласки, възг-
лаве от въздишки, завивка от
южен полъх. Плувам в музика и
поезия, както се плува в океан.
И този океан е по-голям от Тихи
океан.

Звездите зазвъняха като звън-

чета. Вишните се разцъфтяха и
ме дариха със СОК ОТ САКУ-
РАИ - питие от вишнев цвят.

Дочувам весла и те будят мои-
те аргонавтски спомени. Това
са тържества над бездни. Кап-
ките са като ноти. Сърцето пла-
че и пее. Толкова много вода, а
бялата следа след нашата лодка
се губи?!

Долетях в ОРОРА - утринната
земля. Долетях при най-изобре-
тателната нация. Подариха ми
празник "Танабата" - празник на
влюбените души. "Безмълвно те
обичам" - казах без думи и небе-
то ме разбра. Празнувах и праз-
ника на белите коне. Тайфуните
ме поздравиха, вулканите нака-
раха морето да гори. Вдигаха се
фонтани дим, падаха водопади
от звезди.

Тук земята се мести, някой ос-
тров потъва, друг се ражда и
борбата на японците е за всеки
ден и за всяка нощ. В смъртен
риск хората са мълчаливи. Но
тяхната борба, за живот се пре-
ражда в най-хубавата музика и
поезия. Тези хора са сторили
гнездата си по клонките на вул-
кани и под стряхата на тайфуни
и урагани. И това е друга поезия
и музика, където смъртта се це-
лува с безсмъртието.

*Отиге си
като росата.*

А кой може да си спомни от
прежни времена някоя капчица
роса. Японците и при погребен-
ие сменят имената си, та други
да бъдат в другия свят. "Помни
стихове от миналия си живот" -
шепне 10-метрова океанска въл-
на, а ехото отвърща: "Помни сти-
хове от бъдния си живот". Се-
гашното тук, в Япония, е мост
между вчера и утре. Но люлеещ
се мост над бездна.

/следва/

ЕДНА ГОДИНА "ЕХО ОТ СЕДЕМТЕ РИЛСКИ ЕЗЕРА" ПО СТРАНИЦИТЕ НА "РОДОВО ИМЕННИЕ"

Скъпи приятели, чакаме Вашите отзиви,
доклади, спомени

Николай КАФТАНДЖИЕВ

МАЛКО ИСТОРИЯ

Между 16 и 21 август т.г. се състоя Единадесетият Международен
симпозиум "Седем рилски езера".

Още от самото си начало той стана една от ярките изяви на бъл-
гарската духовност, родолюбие и знание.

Неговите организатори - "Единение ДЕН", Асоциацията "Беинса
Дуно" и издателство "Хелиопол", документираха изявите му през
годините, но до Десетия юбилеен симпозиум, проведен миналата
година, те не бяха широко огласявани пред обществеността.

Новопоявилото се Движение Анастасия в България започна да
издава свой вестник "Родово имение" в края на 2005 г. След това
се създаде и ИК "Новата Цивилизация". В бр. 25 на "Родово Име-
ние" от края на юни 2006 г. се появи съобщението:

**ДЕСЕТИ МЕЖДУНАРОДЕН СИМПОЗИУМ
"СЕДЕМ РИЛСКИ ЕЗЕРА"
16-20 август 2006 година
"Към Прехода с Прошка и Любов!
Единение на всички българи по света!"**

Тази покана бе повторена в следващите броеве, а движението ни
взе най-дейно участие в Симпозиума. От наша страна с доклади се
представиха акад. Медиков, водеща фигура на Движението Ана-
стасия в Русия, Ефим Кушнер, международник на движението, също
от Русия, Атанас Панчев, Екатерина Пейчева и др. След това "Ро-
дово Имение" откри постоянна рубрика "Ехо от Седемте рилски
езера" /бр. 36/, публикува две статии за самия симпозиум, както и
доклади на участници в него.

ПУБЛИКАЦИИ В "РОДОВО ИМЕННИЕ" ОТ ДЕСЕТИЯ СИМПОЗИУМ

Екатерина Пейчева.
Симпозиумът на
Седемте рилски езе-
ра. /бр. 36/

Николай Кафтан-
джиев. Ехо от
Седемте рилски езе-
ра. /Нова рубрика на
"Родово имение"/. Ед-
на дълго лелеяна
мечта. /бр. 36/.

В "Родово имение"
излязоха следните
основни публикации
от симпозиума: Ата-
нас Панчев. Ползата
от Родовите именения
за духовното развитие на България. Първостепенната роля на Бъл-
гария в световния процес на пробуждане. /бр. 35/; Константин Зла-
тев. Божественото учение; доц. д-р Христо Карагюзов. За божес-
твеното учение на Учителя /аналитични впечатления от лекцията
на Константин Златев/. /бр. 39/; Николай Кафтанджиев. Беинса
Дуно за мисията на славянството и Петър Димков. /бр. 38/; Екате-
рина Пейчева. България - матрица духовна и физическа. /бр. 39/;
Борислав Иванов. Знакът на царстващата мъдрост. /бр. 40/ и Са-
ша Тодорова. Поглед върху сакралната геометрия и теорията за
торсионните полета, заложили в Паневритмията. /бр. 9, но вече
от 2007 г./.

РУБРИКАТА НА "РОДОВО ИМЕННИЕ" "ЕХО ОТ СЕДЕМТЕ РИЛСКИ ЕЗЕРА"

И ЕДИНАДЕСЕТИЯТ МЕЖДУНАРОДЕН СИМПОЗИУМ

Вероятно редовните читатели си спомнят нещо от статията "Ехо
от седемте рилски езера" /бр. 36 на Р.И. от м.г./.. Тя даваше въз-
можност за отпечатване във вестника на доклади от Симпозиума,
за споделяне на впечатления от паневритмията, както и на препоръ-
ки, подканяше ветераните в нея да изпращат свои спомени. Пуб-
ликациите наистина са внушителни в сравнение с миналите годи-
ни, но при добра отзивчивост можеха да бъдат и 3-4 пъти повече.

Нека пропуснатото през 2006 наваксаме с това, което ще полу-
чим тази година от участници в симпозиума и паневритмията.

И ТАКА, СЪПИ ПРИЯТЕЛИ, РУБРИКАТА НИ "ЕХО ОТ СЕДЕМТЕ
РИЛСКИ ЕЗЕРА" Е ВАША. ТЯ ОЧАКВА ВАШИТЕ ДОКЛАДИ, ВАШИ-
ТЕ ВПЕЧАТЛЕНИЯ ОТ ПАНЕВРИТМИЯТА И СПОМЕНИ ОТ НЕЙНИ-
ТЕ ВЕТЕРАНИ.

ОПИТЪТ ДА БЪДЕ ЗАМЕНЕНА КИРИЛИЦАТА С ЛАТИНИЦА ЕЗИКЪТ И ПИСМЕНОСТТА КАТО ОБЕКТ И СРЕДСТВО ЗА ПСИХОТРОННО ВЪЗДЕЙСТВИЕ

Инж. Ради ПАНАЙОТОВ

Нека хвърлим поглед и към споменатата книга "Кабала". През 1901 г. маркиз Сент-Ив д'Алвейдр пише на автора своето мнение за нея преди издаването ѝ, споделяйки: "До юдеите Кабала е достигнала от халдейците чрез Даниил и Ездра. До гревните израилтяни - преди разселването на десетте неюдейски колена - Кабала е достигнала от египтяните чрез Моисей. За халдейците, както и за египтяните, Кабала е представлявала това, което академичните на метрополията наричали мъдрост, т.е. синтеза на науката и изкуството, доведени до своя общ принцип. Този принцип бил Слово и Глагола... Предполагаме, че евреите са предали твърде точно полученото от халдейските учени, вземайки под внимание това, че с писмеността изобщо, и с преработването на гревните книги в частност, се е занимавал Ездра под ръководството на великия глава на халдейската академия на маговете - пророк Даниил. Но от научна гледна точка това не придвижва напред въпроса, защото трудността само се пренася от еврейската Кабала върху паметника на асирийската писменост, а след това върху още по-древни документи, чак до първоизточниците... Но според мен гревната азбука на Кабала, състояща се от двадесет и две букви, най-загадъчна-

та и тайнствената, послужила вероятно като прототип не само на всички останали от същия вид, но и на ведийските знаци и санскритските букви - е арийската азбука." По-нататък д'Алвейдр говори за първоезика - езика на Божествената Слава, чиято азбука браманите наричат "Ватан" или "адамическа" (за нея говори и Петър Дънов) и която "очевидно е принадлежала на първата човешка раса, защото със своите пет начални форми, строго геометрични, тя самата разкрива себе си. Моисей очевидно загатва за тази азбука в 19 стих, II глава на своя Сефер-Берешит (става въпрос за книгата "Битие" от Петокнижието в Библията, където се казва: "Господ Бог направи да произлязат от Земята всички полски животни и всички небесни птици и ги заведе при човека, за да види как ще ги нарече той, та както човекът нарече всяка жива душа, тъй да бъде името ѝ.", т.е. човекът е призван и призван за Сътворец.; Р.П.). Тази азбука се различава от другите семитски азбуки с това, че буквите ѝ имат морфологичен строеж (гр. - морфеформа, образ; Р.П.), т.е. представят точно идеята чрез своите очертания, което ги прави уникални. Освен това внимателното им изучаване ми показва, че тези букви са първообрази на зодиакалните и планетните знаци, което също така има огромно значение... Тази

азбука се пише от долу нагоре и нейните букви са разположени по такъв начин, че да образуват морфологични или говорещи изображения. Пандитите ги изтриват от гръската, щом само завърши урокът на гуру. Те я изписват от ляво надясно, подобно на санскритската, следователно - по европейски. На основание на всичко изложено дотук тази най-основна от всички азбуки "Кабала-Лим" принадлежи на арийското племе. Азбуките от този род не бива да се причисляват към семитските, защото те не принадлежат на никоя от тези националности. Тях може и трябва да ги считаме за схематични и такава изображение представява не само знак на речта, но и на славата. (Виж Първо послание до Коринтяни, гл. II, ст. 6, 7 и 8; Р.П.)... То е присъщо също така и на някои други наречия, като например на славянското, та макар и в етимологията на думите "слава" и "слово". Тези значения вече говорят много. Санскритският език потвърждава това положение... Този род азбука се явява прототип на арийската или иафетическата. Тя с пълно основание може да бъде наречена азбука на словото или на славата. Слово и Слава! Защо тези две думи са така близки в два толкова различни гревни езици като славянския и халдейския?"

По-нататък става дума за геометричните особености на "буквите-майки", покриващи се с представите ни за глаголицата с нейните основни фигури - кръг, кръст и триъгълник, образуващи и вписвани в така наречения "ключ-модул". След което не трябва да ни изненадва изводът на авторите на книгата "Аз-ът на българите": "Никой от колектива на нашите съвременници, докоснали се до тези познания, няма да се учуди, ако след време се докаже, че първоначалният труд преписан на БИБЛИЯТА е писан с буквите от азбуката на СВЕЩЕНАТА БЪЛГАРСКА ГЛАГОЛИЦА."

И още два откъса от цитираното писмо на маркиз д'Алвейдр: "В това, че творческото начало е Слово, гревните били съгласни помежду си. Да говориш и да твориш са синоними във всички първоначални езици. В Тракия Орфей, посветен в египетските мистерии едновременно с Моисей, е написал съчинение, озаглавено "Божественото слово."

Жалко, че нямаме възможност да покажем на този френски маркиз, а и на много други, написаното в ръкопис на старобългарски език от около 1670 г., намиращ се в Националната ни библиотека "Кирил и Методий" под №773: "Многочислени, горки безбройни, те (българите) изпъл-

ниха цялата земя до Драч, тъй като българите и персите, и вълхвите са едно и също нещо, и всички те са на тази земя пришълци." Същото се чете и в църковен ръкопис "Летописец 1627 год." с №774 от сбирката на НБКМ. Така и в известния "Именник на българските владетели", след изброяването им, простиращо се назад във времето до 153-165 г. от н.е., а според някои до 117 г., е посочено: "Преги (някои смятат, че думата е "подир") така назовават асирийски царе царува, както казахме, и Навуходоносор". А в "Хрониката на Констанския събор" (XVI Вселенски събор, заседавал от 1414 до 1418 г. в гр. Констанц на брега на Боденското езеро, Южна Швабия), написана от Улрих Рихентал между 1420 и 1430 година (стр. 477), срещаме герб с надписи: "Kajser von Bulgarii" ("Цар на българите") и "Rex caldaorum" ["Цар (Владетел) на халдеите"], а под изографисаното се чете: "Българският цар, който трябва да има за пълномощие и един представител на Органта, и владее също царството на халдеите". (А както казахме "орда" на древнотългарски означава "ред", "порядък", "организация", "строй", "боен ред"; оттам и на латински, италиански, френски, английски, немски и пр. "ordo",

"ordine", "ordre", "order" "Order", познато и като "църковен орден", т.е. "църковна организация".) По-нататък върху страниците на хрониката България е указана като "земя, намираща се някъде в Азия, източно от Дамаск, но западно от Индия". Тук интересувашите се могат да потърсят и ще открият достатъчно информация за държавата Българ, Балк, Балх или Балхара, срещана още и като Бактрия, намираща се на територията на днешен Северен Афганистан. А гербът с три лъва един над друг е поне от 2800 г. пр. н. е. и може да се види както върху знамето на брата на кан Аспарух - Котраг, така и върху знамена от Волжка България - държава, просъществувала до 1552 г., когато е завладяна от цар Иван Грозни, след което той включва в титула си израза "Цар български". Днес, освен в герба на град Търново, абсолютно същата тази символика краси герба на германските федерални държави Бавария и Баден-Вюртемберг, а също и на австрийската провинция Кернтен (Каринтия), в която живее население от славянски произход. Такъв е и гербът на Великобритания. А автентичният герб може да се види в енциклопедия "България", наред с други подобни наши гербове според арабски и други древни източници.

СЪОБЩЕНИЕ

Уважаеми читатели, скъпи приятели!

Поради това, че много от вас се обаждат в редакцията на вестника с въпроса откъде да се снабдят със седмичника "Родово имену", ви уведомяваме, че всеки месец от 1-во до 15-то число можете да се абонирате във всички пощенски станции на страната. Каталожният номер в Български пощи е 618, абонаментът до края на 2007 г. е 8 лв.

Заявки за абонамент могат да се направят и на телефоните в редакцията: 02/962-16-85 и 02/962-16-86.

За желаещите да разпространяват вестника в разпространителската мрежа с търговска отстъпка телефон за връзка: 0888 693359.

Редакцията колективно благодари предварително за вашата отзивчивост.

Издател на в-к "Родово имену"
Атанас Панчев

* Онова, в което ти дълбоко вярваш и което дълбоко чувстваш в душата си, определя целия ти живот.

* Умът продължава живота. Ако човек мисли правилно, удължава живота си.

* Когато Словото стане плът, то видоизменя и самата плът. Истинският живот е този, в който Слънцето става плът.

* Животът се поддържа от Слънцето, но се пречиства от Луната.

* В животните се отразява човешкият живот и животинският живот се отразява върху нас. Хубавото, което имаме, го дължим на животните. А пък лошото, което те имат, го дължат на нас.

* Пропиляното време разваля живота.

* Вие можете да разберете смисъла на живота само след като сте се прераждали 777 пъти на Земята, и това са били епохални прераждания, в които сте извършили нещо велико. Знаете ли колко кардинални и колко обикновени прераждания трябва да мине човек на Земята?

* Относно водата аз зная, че тя се е образувала по Закона на присаждането. Както върху един глог може да се присади една хубава ябълка - ябълката не е произлязла от глога, но само е присадена на него. И когато химиците говорят за елементите и взаимодействието между тях, подразбирам Закона на присаждането. Всички елементи са присадки към известни сили на целокупния живот. Скършите ли тези присадки, вие ще имате истинските елементи или силите на великия живот, скрити в тях.

* Идеите дават вътрешния смисъл и красотата на живота.

* Хората не могат да разберат, че животът се продължава, като дават. Постоянно трябва да дават. И страданието продължава живота. Щом се жертват, от тази жертва се продължава животът.

* Който живее по Божествените принципи, ще бъде в мир и любов със себе си, с ближните си и с враговете си. Който люби врага си, е човек на бъдещата култура.

* Бог ме създаде добър. Петната, които имам, са мои. Ще изчистя петната.

* Къде е Небето? Небето е на Земята. От вас зависи да живеете едновременно на Небето и

ЖИВОТЪТ, ПЪТЯТ, СМЪРТТА

на Земята.

* Човек, който се жертва за една велика идея, вече живее в душите, в сърцата на хората - това е истинският живот.

* Кислородът на мисълта, сърцето и волята прави кръвта чиста. Кръвта ни е живот. С мисълта си ние създаваме една хубава течност - Еликсира на живота.

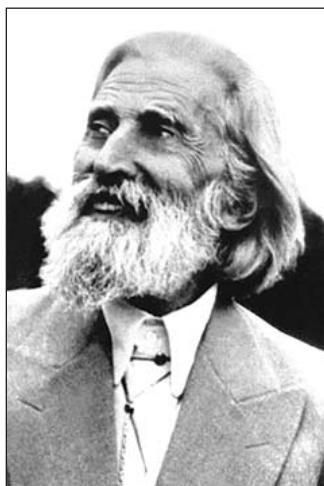
* Мисълта, идеята е важна в размисленията, но за живота е важно приложението на търпението, на послушанието, на доброто. А мисълта и идеите идват от Бога.

* Какво може да постигне човек в един живот? Има същества, на които им стига само една минута, за да преживеят целия ваш живот от 120 години.

* Когато никой не може да ви помогне - можете сам да си помогнете. Това е философията на живота.

* Човек иска да си поживее, да си има жена, деца, парици. Това е живот за себе си. Като дойде време да остане без никакъв апартамент, без никакви дечица, без женица и да е сам, тогава ще намери истинския път - да няма нищо. Само любовта да го крепи.

* Ако един ден ние успеем да разложим живота на неговите първоначални елементи, какво ще остане от него самия? Ще остане една възвишена, фина материя, хиляди пъти порядъка от най-рядката физическа материя, каквато науката познава. Тази материя няма да съдържа вече никакви елементи в себе си, на вид тя ще бъде еднородна, проста, но силите, които ще действат в нея, ще бъдат разнород-

ни. В такава среда именно живеят всички напреднали същества.

* По кой път да тръгнем? Пътят е един: този на Природата.

* Онзи, който търси късия и лесен път в живота, търси безсмисления път. Смисленият път е дългият път. Живият човек в природата има дълъг, дори безграничен път. И да бързате да стигнете до края бързо, не забравяйте, че той е начало на друг път, който е идеен. Роди ли се у вас мисълта, че ще дойдете до край, то е все едно да стигнете до една височина и оттам да се върнете към хората и да покажете колко много знаете.

* Смъртта не е нищо друго, освен излизане от един стар порядък на нещата. Непременно трябва да напуснем старото, понеже в една нехигиенична къща не може да се живее. Само че, когато влезем в новото си жилище, нашият ум, нашето сърце и воля трябва да бъдат подготвени, за да не го развалим.

* Умрял е някой и ние плачем за него. Какво е умирането? Ако на някой човек съблекат старите дрехи и го пратят на баня да се очисти, трябва ли да плачем, че е изгубил старите си дрехи и се е облякъл в нови?

* В Шестата раса хората няма да умират. При заминаване те ще се дематериализират.

* За да турим ред и порядък в нашия ум, в нашата душа, в нашето сърце, необходимо е да имаме **Егин**, Който е път за всички.

* Хората умират не от бактерии, а умират от безлюбие.

* Тръгнете по Божествения път. Обичайте Господа. Но как? - След като се нахраните, кажете: "Благодаря Ти, Господи, за хляба, който ми даде!" След като пиете вода, кажете: "Благодаря Ти, Господи, за водата, която ми даде!" След като изгрее слънцето, кажете: "Благодаря Ти, Господи, за светлината, с която ме озаряваш!" Чувате песен, музика, виждате художник да рисува, кажете: "Благодаря Ти, Господи, че ми даваш възможност да виждам всичко, което ме заобикаля." Срещнете ли лош човек, кажете: "Благодаря Ти, Господи, че разбрах какъв не трябва да бъда!" Един ден вие много ще благодарите за лошите хора.

Из "900 МИСЛИ НА УЧИТЕЛЯ",
авт. Лалка Кръстева (1927-1998)

РАЗГОВОР С БОГА

Сънувах, че разговарям с Бога.

- И така, искаш да говориш с Мен? - пита ме Той.

- Ако имаш време - отговарям.

- Моето време е вечност. Какво искаш да Ме питаш?

- Какво най-много те учудва в хората? - задавам Му въпрос.

Бог отвръща:

- Че толкова бързо им дотяга детството. Бързат да пораснат, а после много искат пак да станат деца. За да спечелят пари, погубват здравето си, след това ги харчат, за да го оправят.

Взират се със страх в бъдещето и забравят за настоящето, така не живеят нито сега, нито после.

Живеят като че ли никога няма да умрат, а умират, сякаш никога не са живели.

Бог взима ръката ми и ние мълчим. Тогава аз питам:

- На какво искаш да научиш Твоите деца?

- Искам да разберат, че не е възможно да накараш някого да те обича. Можеш само да му го позволиш.

Че не е добре за човека да сравнява себе си с другите.

Че богат е не онзи, който има много, а този, който е доволен от малкото.

Че трябва само няколко секунди, за да нараниш човека, но са необходими много години, за да излекуваш раните.

Че прощката трябва да се потвърждава със самия живот.

Че има хора, които обичат дълбоко и искрено, но не умеят да го изразят.

Че двама души могат да гледат едно и също нещо и да го виждат по различен начин.

Че понякога не е достатъчно да ти бъде простено, но трябва и ти самият да простиш на себе си.

И че Аз съм тук...
Винаги.

www.elan.truden.com

КАК СЕ ПОЯВИЛИ ЗЛОДЕЯНИЯТА

Венцислав Йорданов ДИНЕВ

Някога хората живеели като голямо и щастливо семейство. Тогава нямало раздори, нямало разправии и кавги. Нямало я лошотията. Светът бил хубав като райска градина.

По това време живеели задружно двама братя и техният баща.

- Синове мои, бъдете разумни и добри - съветвал бащата - и ще бъдете весели и щастливи.

Но не щеш ли, Злото погледнало света и рекло:

- Какво чудно място! Каква шарения, каква гиздосия, а мен не са ме поканили! Я да погостувам малко на тия братя и ако на мойте рожби им хареса, тук ще си останем.

Един ден се случило така, че единият имал хляб, а другият не. До този момент двамата делели всичко поравно, но тогава Злото не стояло мирно, а работело.

- Бате - рекъл малкият, - хайде да си разделим хляба!

- Не може! Този хляб е само мой! - отвърнал големият.

- Бате, твойта къща гори! - излъгал по-малкият. - Остави хляба тук и я спасявай!

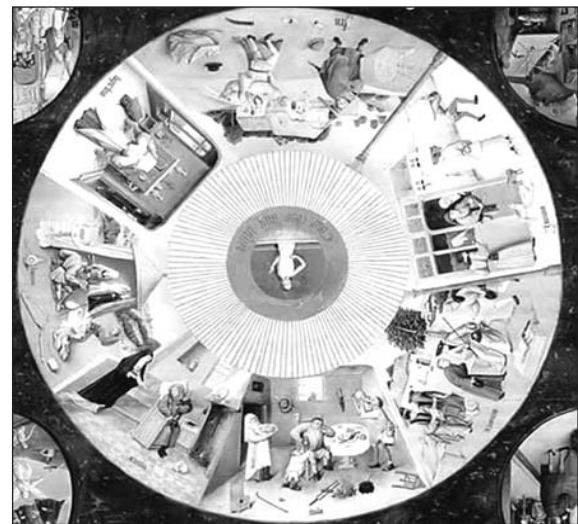
По-големият брат оставил хляба, а малкият го изял.

Така се родили Нуждата, Егоизмът, Лъжата, Кражбата и Съмнението.

Когато се върнал големият брат, страшно се ядосал, че хлябът го няма.

Така се родили Злобата, Ненавистта, Гневът и Враждата.

Двамата братя се намразили, оградени къщите си с високи зидове и вече не можели да се гледат в очите.

- Синове мои - говорел бащата, - добрите се, не давайте власт на Злото. Не хранете рожбите му. Не отговаряйте на Злото с още по-зло. Простете си, синове мои!

Но нямал сила старецът да ги вразуми.

Един ден малкият син рекъл:

- Аз имам къща, но тая на бате е по-хубава! Ще го изгоня от нея и ще имам две къщи. Речено-сторено.

А по-големият брат казал:

- Брат ми взе мойта къща, но аз ще му кажа: хайде да се сдобрим, а ако се съгласи, ще го избедна и ще го убия.

Така и станало. И тогава се появили Завистта, Насилието, Алчността, Лакомята, Предателството и Убийството. Пръснали се по земята децата на Злото, а както е известно, те са задружно племе и когато едното ти дойде на гости, вика и другарчетата си да пируват.

Десетото откровение на Селестинското пророчество - мост между световите

Джеймс
РЕДФИЛД

/продължение от мина-
лия брой/

Накрая, седнал до тялото си в линейката, той бе чул ужасен, че ръководителят на екипа го обяви за мъртъв. С всички сили се опитваше да им каже нещо, но никой не можеше да го чуе. В болницата лекарят потвърди пред целия екип, че бе получил сърдечен удар и животът му не е можел да бъде спасен.

С една част от себе си той се опитваше да приеме този факт, но с друга не можеше. Та нима бе възможно да е мъртъв? Найсетне извика за помощ и се озова в пъстър тунел, който го доведе до тук. Докато го наблюдавахме, той постепенно започна да забелязва душите наоколо му и тръгна към тях, като излезе от фокуса на нашия поглед и започна все повече да прилича на тях.

После внезапно се втурна обратно към нас и веднага се озова в офис, пълен с компютри, стенни карти и хора, които работеха в него. Всичко изглеждаше съвсем реално, само дето стените бяха полупрозрачни, тъй че се виждаше какво става вътре, а и небето над офиса не беше синьо, а с особен маслинозелен цвят.

- Самозалъгва се - каза Уил. - Възсъздава офиса, където е работил на Земята, и се опитва да си внуши, че не е умрял.

Душите наоколо приближиха, надойдоха и други, докато станаха десетки, като ту влизаха, ту излизаха от фокус в златистата светлина. Всички се стремяха да вдъхнат любов и да предадат някаква информация на този човек, която не можеш да разбереш. Въображаемият офис постепенно започна да изbledнява, докато накрая изчезна съвсем.

Човекът продължи да стои с изражение на непринадлежност и отново влезе във фокус, заедно с другите души.

- Да идем с тях - чу Уил. В същия момент усетих тласъка на ръката му, по-скоро на нейната енергия.

Щом вътрешно се съгласих, усетих преместване и душите, заедно с човека, се фокусираха по-ясно. Лицата им бяха станали лъчисти, подобно на нашите с Уил, ала ръцете и краката им нямаха ясни очертания, а представляваха

само лъчение от светлина. Вече успях да съсредоточа погледа си върху тях четири-пет секунди, преди да ги изпусна от очи, и, след като примига отново, да се опитам да ги потърся.

Всички бяха насочили поглед към една ярка светлина, която идваше към нас. С приближаването си тя прилича на всеобхватен лъч, който обгърна всичко. Като не можех да гледам право в светлината, аз се извърнах така, че да мога да виждам силуета на мъжа, който целият беше застанал в лъча, явно без никакво затруднение.

Отново долавях мислите и чувствата му. Любовта го изпълваше с невъобразима топлина и спокойна перспектива. Когато целият бе обхванат от това чувство, перспективата му на виждане и познание така се разшири, че той можа да погледне на току-що отминалия живот по един нов начин и в пълни подробности.

Видя обстоятелствата на своето раждане и детските си години. Той, Джон Доналд Уилямс, се бе родил с баща, който не беше особено интелигентен, и майка, напълно незаинтересована и отсъстваща, поради своята ангажираност с различни обществени дейности. В резултат на това бе израснал раздразнителен и затворен човек, който непрестанно се стреми да се самодокаже и да накара света да разбере, че е голям откривател, че отличено владее науката и математиката. Зачитава докторат по физика на 23 години и е преподавател в четири престижни университета, преди да премине на работа в Министерството на отбраната, а по-късно - в частна енергийна корпорация.

Бе се посветил изцяло на този последен пост, без въобще да се интересува и напълно пренебрегвайки здравето си. След години непълноценно хранене и никакво физическо натоварване бе получил тежко сърдечно увреждане. Резкият режим на движение се бе оказал фатален за него. Починал бе на петдесет и осем годишна възраст.

В този момент Уилямс излезе от това ниво на съзнание, изпълнен с дълбоко съжаление и огромна болка от начина, по който беше прекарал живота си. Разбираше, че детството и

семеството на родителите му бяха създали реални условия, за да се развие в него пренебрежителност и високомерие, които да му вдъхнат чувство за превъзходство. Главното му оръдие беше насмешката, смазването на околните чрез критикуване на техните способности, професионален морал и личностни качества. Сега вече разбираше, че всички учители са били готови да му помогнат да преодолее своята неувереност. Явявали се бяха винаги в нужния момент, за да му посочат и друг път, но той напълно ги беше пренебрегнал.

Беше предпочел докрая да живее в безпросветност. Дадени му бяха всички знаци, за да подбира работата си по-внимателно, да не бърза толкова. Множество намеци и опасности се явяваха в търсенията му, но той не ги бе взел под внимание. Беше приемал гледищата на работодателите си, дори ако противоречаха на законите във физиката, без въобще да ги поставя под въпрос. Имаше изгода от това - то му носеше успех, възнаграждение и признание, а него го интересуваше само това. Беше се отдал на потребността да получава *признание*... за пореден път. Господи, помисли си той, пак се провалих.

Съзнанието му се пренесе върху сцена от друг, по-предишен живот. Намираше се на юг, в Апалачите, в началото на деветнадесети век. Това беше военен пост. В голяма палатка стояха неколцина души, приведени над някаква карта, фенерите хвърляха светлина по стените. Всички офицери бяха постигнали единодушие - нямаше надежда за примирие. Войната бе неизбежна и от тактическа гледна точка трябваше да се пристъпи

към атака час по-скоро.

Като един от двамата адютанти на командващия генерал, Уилямс беше принуден да се присъедини към мнението на останалите. Нямаше друг избор, каза си той; всяко неподчинение щеше да сложи край на кариерата му. А и едва ли щеше да успее да убеди останалите, дори и да поиска. Офанзивата трябваше да се проведе, беше вероятно последната голяма битка във войната срещу американските туземци.

Часовой донесе известие за генерала. Беше дошъл човек, който искаше да се срещне с командващия веднага. През отменнатото платнище на палатката, Уилям забеляза крехката бяла жена, вероятно трийсетгодишна, в чийто поглед се четеше отчаяние. По-късно разбра, че е дъщеря на мисионер, дошла с ново предложение от страна на туземците за примирие, за което лично и с огромен риск бе успяла да убеди останалите.

Генералът обаче отказа да я приеме, като си остана в палатката, докато тя му викаше отвън. Накрая заповяда да я изхвърлят от лагера под заплаха от разстрел, без дори да поиска да узнае какво има да му предаде. Уилямс и този път бе запазил мълчание. Знаеше, че командирът е подложен на голям натиск, защото беше поел ангажимент да открие региона за икономическа експанзия. Налагаше се война, за да се осъществят проектите на икономическите групировки и техните политически съюзници. Местните жители и индианците не можеха да се оставят да развият своята собствена култура. Не, бъдещето трябваше да бъде подчинено и определено от интересите на онези, които владееят този свят и

неговите блага. Би било твърде опасно и напълно безотговорно да се остави този малък народ сам да решава съдбата си.

Уилямс знаеше, че една война напълно отговаря на интересите на железопътните и въглищни магнати и на новопоявилите се петролни интереси в този район и, разбира се, можеше да осигури и собственото му бъдеще. Всичко, което бе необходимо, е да си държи езика зад зъбите и да играе според правилата. И той реши да не изрази своя протест. Другият адютант нямаше неговите съмнения. Спомни си как хвърли поглед към своя колега насреща в палатката - нисичък човек, който леко накуцваше. Никой не знаеше защо накуцва. Нищо му нямаше на крака. Той беше напълно позитивен човек. Много добре знаеше към какво се стремят тайните картели и го одобряваше напълно, обичаше го, възхищаваше му се, желаше да вземе участие в ставашото. А имаше и още нещо.

Този човек, също както генералът и останалите чиновници, се плашеше от туземците и желаше те да бъдат отстранени не само заради бойните им умения и тяхната численост, не дори и заради съпротивата им срещу разгръщащата се индустриална икономика, която заплашваше да унищожи земите им. Те се бояха от туземците заради нещо по-дълбоко, заради някаква вдъхваща ужас и обръкваща понятията им идея, която само малцина старейшини знаеха изцяло, но която бе проникнала в цялата им култура и диктуваше на шестствениците някаква потребност от промяна, от припомняне на други представи.

Уилямс бе научил, че мисионерката е уредила среща между върховните индиански лечители, за да обменят своите знания и да намерят начин да ги предадат на другите - като последен опит да потърсят разбиране и да утвърдят своите ценности пред света, обрънал се срещу тях. Дълбоко в себе си Уилямс разбираше, че тази жена трябва да се изслуша, но в края на краищата не каза нищо и само с един жест генералът бе отхвърлил всяка възможност за примирие и бе дал заповед за бой.

/слегва/

Хазрат Инаят ХАН

Тайната на благослова, който лежи в светите места, се корени в принципа, че свято място не е обикновено, а е живо същество. Векове наред пророците провъзгласяват името на Бога, а законът за проявление на Божественото Същество на Светата Земя я прави жива и привлекателна за целия Свят. Казват, че гробът на Саади никога не остава без рози и те цъфтят там от векове. Вероятно една от причините за това е, че той написал своята "Розова градина", воден от мисли за красота. Въпреки че смъртното тяло на Саади го няма, красотата на неговите мисли, веднъж произнесени, все още съществува, и няма нищо чудно в това, че те от векове поддържат розите на неговия гроб.

Много често хората недоумяват защо индусите, които притежават велик философски ум и дълбоко разбиране на мистичизма, вярват в свещената река. Истина е, че това е символично, но в него има и друго значение. Великите *Махатми*, живеещи по върховете на Хималаите, където събират своите сили потоците на Ганг и Джумна, знаят, че после реките текат в различни посоки, докато отново се съединят и станат едно, и това е реален природен феномен, дълбок в своя символизъм. Реките започват като една, после се разделят, стават двойствени в продължение на много мили, но се привличат една към друга и се срещат на място, наречено *Сангам*, в Алахабад - място за поклонение. Интерпретацията на това ни дава идеала на цялото. То е единно в началото, двойствено в своето проявление и обединено в края. А и мислите на великите Махатми, течащи заедно с водата, преплетени с живите потоци на Ганг, носят хармония. Ганг носи вибрациите на великите учители, говори и дава сила, пробуждане, благослов и чистота на тези, които могат да го чуят.

Несъзнаващите благослова също го получават, къпейки се в реката. Защото тя не е само вода, тя е и мисъл, най-живата мисъл, мисъл на силата, притежаваща живот. Хората, които са готови, разбират нейната тайна. Затова в много поеми, написани на *санскрит*, може да се прочете как във вълните на Ганг и Джумна виждащите са усещали гласа на развитите души, чувствали са атмосферата, потока на дишане на тези извисени същества, идващи чрез водата.

В Мека има резервоар, от който пророците на всички времена са пиели вода. Нарича се *Земзем*. Там не само са пиели от водата - получавали са от него силата, която съдържа, и на свой ред го зареждали със собствения си дух. Дори и днес тук идват поклонници и пият вода, която за тях е като благослов.

В Индия има място, където е седял велик лечител, излекувал през живота си хиляди пациенти. На много от тях помагал моментално. Там е построена гробница и до ден днешен хората се устремяват към нея. Много от тях, докоснали се до това място, наречено *Миран Дитар*, мигновено оздравяват.

На Изток се разказва историята за петте пътешестваници. Всеки от тях прите-

ГЛАСОВЕ

жавал някаква дарба. Веднъж, когато пристигнали на едно място, внезапно открили, че са изгубили талантите си. Били смутени и разочаровани, искали да узнаят какво ги е сполетяло и защо. Тогава най-мъдрият от тях с помощта на силата на концентрацията разбрал, че случилото се дължало на мястото. То било загубило своя живот, било мъртво, и всеки, който го посетял, чувств-

твал това - вътрешният живот си бил отишъл. Така се получава с всички места, които след като се използват хиляди години, загубват своята сила и жизненост. Както земята може да загуби външно силата си, така и вътрешното дишане може да изчез-

не. Често човек усеща на дадено място силно вдъхновение, а на друго - остра депресия, някъде - смущение, а другъде - скука, и не намира нищо интересно и привлекателно. Може да помисли, че е така заради времето, но причината е много по-дълбока. Съществуват места, които са много красиви, с прекрасен климат, но на тях човек не чувства вдъхновение. Ако художник се роди в мъртва страна, неговият талант не може да бъде развит. Там за него няма препитание, неговият художествен импулс ще бъде парализиран - за твореца, както и

за растението, е необходимо да има въздух, слънце, вода. И най-мъртвата местност може да бъде вдъхновена от пророк, който просто премине през нея.

Столетия назад *Джелал-уг-Дин Руми* е казал, че само за човека огънят, водата, земята, въздухът и ефирът са неживи - пред Бога те са живи същества, които действат по неговата воля. Руми е осъзнал, че всички предмети, всички места носят информация, подобно на грамофонен запис - те говорят и информацията стига до човешката душа или ум, в съответствие с неговото развитие.

Изглежда хората са започнали да вярват в нещо, което наричат *психометрия*. Какво е *психометрия*. Изучаване на езика, на който говорят предметите - откриваме, че освен цветовете и формите, които притежава предметът, в него съществува нещо, което ни говори, нещо присъщо на самия предмет или принадлежащо на човека, който го използва. Това неуловимо нещо се намира в предмета.

Има случаи, когато някой донесе някакъв предмет в дома си и в същия момент другите предмети в къщата започват да се чупят. Дотогава, докато този предмет се намира във вашия дом, наоколо цари някаква убитост. Той може да внесе дисхармония в дома, може да донесе болест или неуспех. Затова хората, които познават психологическия ефект, произтичащ от предметите, винаги избягват да получават стари вещи, колкото и красиви или ценни да са те - за своите нужди те купуват само нови неща. Разбира се, невъзможно е да се постъпва по подобен начин със скъпоценностите - стойността им е в това, че са стари, но те повече от всичко въздействат на човека, на неговия характер и живот, на неговото обкръжение. Човек може да придобие перла, която да му носи успехи от момента, в който е била купена, но може да окаже и обратното действие. Много често хората не се замислят за тези неща, но ефектът от тях остава постоянен.

Вещите могат да оказват влияние върху здравето на човека, върху състоянието на неговия ум и чувства. Една стара скъпоценност може да има хилядолетен глас: колкото е стара, толкова традиции стоят зад нея. Интуитивните хора с фина чувствителност могат съзнателно да усещат вибрациите на старите камъни, сякаш разговарят с тях. Същото е, ако някой даде на друг храна, пиене, плод или цвете - той предава заедно с тях и своята мисъл и чувство. Това има ефект. Сред Суфите на Изток съществува обичай да се дарява само късче от дреха, цвете, плод и няколко зърна царевича, защото стойността е заключена не в самия предмет, а в чувството, с което се поднася.

Колко малко знаем, когато казваме: "Аз вярвам в това, което виждам". И ако човек може наистина да **види** какво е влиянието на мислите и чувствата му, как предметите са техен проводник и ги предават на другите, как самият живот се предава посредством предмета - значи наистина е стигнал далеч в духовното си развитие.

Из "КОСМИЧЕСКИЯТ ЕЗИК"

Всенародно екологично движение (ВЕД) "Родово имение"

Издател: Атанас Панчев

Сайт на Българска Родна Партия
www.bg-rodna.org

ГЛАВЕН РЕДАКТОР

Кръстанка Стаева-Панчева

РЕДАКЦИОНЕН КОЛЕКТИВ:

Рени Радева
Николай Кафтанджиев
Лилия Стайкова

Адрес на редакцията:
1172 София
КВ. "Дианабад"
ул. "Никола Габровски" N1
Хотел "Диана 1", ет. 6, ап. 62
тел.: 02/962-16-85
962-16-86, 962-16-87
e-mail: rodimienie@abv.bg
www.rodovo-imenie.org

ISSN-1312-7063

Издателска Къща "Новата
Цивилизация" ЕООД - София

Уникредит Булбанк
IBAN: BG04UNCN96601031647309
BIC KOD: UNCRBGSF

Отдел разпространение:
088/869 33 59

Предпечатна подготовка и печат:
"Сладко солено XXI век" ЕООД

Проектант на
главата на
вестника и
герба на БРП
художник
Христо Танев